

NIEUWE AVONTUREN

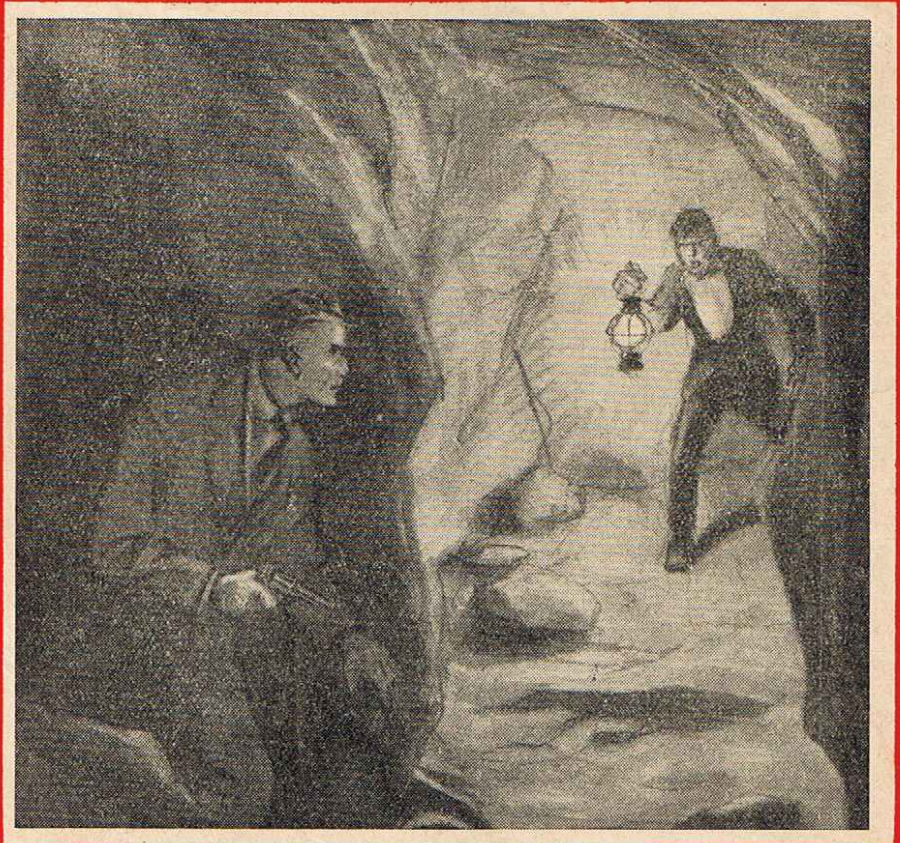
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

AAN DE DOOD ONTSNAPT

N° 2286

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Aan de dood ontsnapt

HOOFDSTUK I

EEN ONVERWACHTE ONTDEKKING

De hemel begon zich in het Oosten zacht rose te tinten, er was bijna geen wind, en alles voorspelde een prachtige dag, toen Raffles, in gezelschap van Henderson en Brand afdaalde langs 't smalle rotspad, hetwelk op weinige mijlen ten Zuiden van Saltfleet afdaalde naar het rotsige strand, dat als het ware bezaaid was met grote rotsblokken, zo zwaar dat twee paarden ze ternauwernood van de plaats hadden kunnen krijgen.

Over de zee begon zich langzaam een parelmoeren glans uit te spreiden, en zij was zo vlak, zo zonder enige golfslag, dat zij op een spiegel geleek, reusachtig, waarboven heel langzaam de ochtendnevel optrok.

— Een heerlijke dag, zei Raffles, en zijn grijze ogen waren vervuld van een signaandige weemoed, die Brand er

slechts heel zelden in waarnam.

Raffles liet zich langzaam neer op een vierkant rotsblok, terzijde van het smalle pad, en zijn ogen dwaalden over de omgeving.

Niets anders was te zien dan een dozijn zeezwaluwen, pas ontwaakt, die krijsend heen en weer vlogen, op zoek naar voedsel, en dan waren er de ruige klippen, die zich links en rechts uitstrekten langs de kust, zover het oog reikte, de onbeweeglijke zee, die nog scheen te sluimeren en daarop een paar nauwelijks zichtbare, schimachtige vormen van witte schuiten, die zoëven het haventje van Mable Thorpe hadden verlaten, nog weer een vijftal mijlen meer naar het zuiden.

Dat laatste plaatsje is door een spoorweg verbonden met de hoofdlijnen, maar Saltfleet bezit zulk een weelde niet, en

het is een half vergeten plaatsje, waar alleen des zomers een veertigtal trouwe badgasten telkenjare terugkeren, om er te genieten van de rust, de stilte, de weldoende afwezigheid van dancings, cocktails, jazzbands en speelzalen.

Men kon er baden, maar op eigen risico, want het was er een beetje gevaarlijk, door 't snel wisselend en meestal zeer hooggaand getij, dat hele gedeelten van het strand kon afsnijden, voor men er eigenlijk goed en wel op verdacht was.

Bijna een kwartier verstreek, zonder dat Raffles zich verroerde.

Hij scheen in diepe gedachten verzonken te zijn, Henderson en Brand stoorden hem niet.

Brand wist dat hij op dit ogenblik geen tien minuten af was van de ingang van de rotsspleet, die naar de ligplaats voerde van de Bruinvis, Raffles' geheimzinnige, kleine, verwonderlijk snelle duikboot, waaraan hij juist dezer dagen enige verbeteringen had aangebracht, en om deze te toetsen, juist die tocht had ondernomen.

De dag tevoren waren de drie schier onafscheidelijke mannen met de auto uit Londen vertrokken en tegen het vallen van de avond te Mable Thorpe aangekomen. Zij hadden hun intrek genomen in een van de weinige hotels, die men er vindt, en de eigenaar daarvan was even verbaasd als verblijd over de komst van deze vroege zomervogels.

Wel verminderde die blijdschap een weinig toen hij hoorde dat de zogenaamde toeristen tochten in de omtrek zouden maken, maar het was toch een buitenkansje, want de auto, waarmede zij gekomen waren, was blijkbaar een dure wagen, de twee gasten zagen er als echte heren uit, als rijke lieden, die vakantie kunnen nemen, wanneer zij verkiezen, en de chauffeur was blijkbaar een chauffeur van goede huize.

De drie mannen hadden voortreffelijk geslapen die nacht, zij hadden verzocht, hen vroeg te wekken, zij hadden hun knapzakken en hun valiezen gepakt, de auto in de garage achtergelaten, en nog voor het krieken van de dag waren zij vertrokken, en een wandeling van nog

geen uur had hen op deze plek gebracht.

— Hier lijkt de wereld uitgestorven, begon Raffles eindelijk en het was alsof hij zich met een zucht ontrukte aan zijn gedachten. Men zou hier kunnen leven, maandenlang, ja zelfs jaren.

— Geloof je niet dat het tenslotte een beetje saai zou worden, Edward? vroeg Brand met een glimlach.

— Eerlijk gezegd, ja, Charles, antwoordde Raffles met een lachje. Want men zegt zulke dingen, maar helaas, onze overbeschaving maakt het bijna onmogelijk, ons nog te schikken in het kader, hetwelk de natuur ons stelt. Het is ons niet meer voldoende te genieten te midden van de bloemen, de planten, de dieren, de zee, wij willen snelheid, wij willen opwinding, leven, spanning. En dit erken ik: spanning is hier niet te vinden. En toch, hoe weldadig is deze rust.

— Spiegeleieren of zacht gekookt, mylord? klonk hier de zware stem van Henderson. Raffles barstte in lachen uit en zei:

— Je ziet het, reeds in de eerste minuut word ik op deze wijze herinnerd aan de eisen van het werkelijke leven. Bak spiegeleieren, James, de lucht ervan zal mij wel doen inzien, dat dit toch de beste wijze is, vogeleieren te consumeren.

Een ogenblik daarna aten de drie mannen met een gezonde eetlust van het verse, bruine brood, de thee, in thermosflessen meegenomen, de spiegeleieren, de geurige schapenkaas en de druiven.

Na zich aldus te hebben versterkt, stonden zij op, wierpen nog een blik om zich heen, zagen niets dan dezelfde eenzaamheid, en grepen hun valiezen om dieper af te dalen, zodat zij al spoedig omgeven waren door de naakte rotsen, die hen van alle kanten omgaven.

Een ogenblik leek de weg zelfs geheel dood te lopen en was het alsof zij onmogelijk verder konden gaan, maar dit was slechts gezichtsbedrog, want achter een bosje dicht struikgewas gaapte een nauwe opening, waar Henderson zich slechts met moeite doorheen kon persen welke toegang bleek te geven tot een

tunnel, zo stikdonker, dat hier aanstonds de krachtige elektrische zaklantaarns te hulp moesten worden geroepen.

Steeds verder, steeds dieper ging de tocht, hier en daar moesten zij steil naar beneden klauteren, tot zij eindelijk de plek bereikten, het hol, meer dan honderd meter in doorsnede, en bijna zuiver cirkelrond, dat in verbinding stond met de zee, en waar de Bruinvis hen wachtte.

Zij begaven zich onmiddellijk aan boord, zodra het water genoegzaam was gezakt om dit droogvoets te doen en twintig minuten later hadden zij de open zee bereikt, na als het ware dwars door de ontzaglijke rotsmuur te zijn heengevaren, die hier de kust schijnt te torsen op zijn geweldige schouders.

Brand was onmiddellijk naast Raffles komen staan, die plaats had genomen voor het kleine stuurrad, en deze begon direct hem enige verklaring te geven betreffende de verbeteringen, die hij met de hulp van Henderson binnen een enkele week tijds had aangebracht.

Zo was het thans mogelijk geworden, de watertanks binnen zeer korte tijd te vullen en weer te laten leeglopen, zodat het onderwater duiken niet meer dan enkele seconden duurde. De kleine, ronde kijkglazen waren vervangen door platen van helder kwarts, dat zeer duur is, maar waarvan Raffles een vindplaats had ontdekt, waarvan hij het geheim voorlopig voor zich meende te moeten houden.

Er waren ook kleine verbeteringen aangebracht in de zogenaamde schutkamer, die het mogelijk maakten, binnen tien minuten tijds de duikboot te verlaten, wanneer die op de bodem rustte. De duikerpakken bevonden zich nog altijd in uitstekende toestand en waren volmaakt afgewerkt. Raffles had daar dan ook niets verbeterd.

Een nieuwe vinding op het gebied van de draadloze telegrafie maakte het mogelijk, op lange en korte golf berichten te ontvangen van bijna alle punten der aarde. Voorts was er een klein electrisch fornuis geplaatst, en dat alles toonde Raffles de verbaasde Brand met een

glimlach, terwijl de boot heel langzaam voortgleed onder de oppervlakte, met een halve meter water boven het dek.

De periscoop stak een handbreed boven de golven uit, en Henderson stond voor 't kijkglas, en liet 't toestel langzaam ronddraaien, maar hij zag niets anders dan heel in de verte de vissersschuiten, die, voor anker liggend en met gestreken zeilen geduldig schenen te wachten op het oogenblik dat de wind zou opsteken, en zij met het slepen der netten zouden kunnen beginnen.

Want het waren alle zeilschepen, die dus volkomen afhankelijk waren van de wind.

— En wat gaan wij nu doen? vroeg Brand, opgetogen over alles wat hij gezien had in het binnenste van de kleine boot.

— Wel, wij moesten de Noordzee maar eens oversteken, zei Raffles. Ik geloof dat de boot twee knopen sneller kan lopen dan vroeger, onder water zowel als aan de oppervlakte, en dat zullen wij eens dadelijk onderzoeken. Een enkele beweging met een kleine hefboom, en de Bruinvis, als een vurig ros, dat de sporen voelt, schoot eensklaps als met een sprong vooruit, en een oogenblik scheen de wand te trillen door de heftige beweging van de machine.

Maar spoedig hield dit op, en met een gelijkmatige vaart snelde de Bruinvis voort.

Raffles wierp nu en dan een blik op de snelheidsmeter, verzette de hefboom telkens wat verder, en er lag voldoening in zijn stem, toen hij na een kwartier ongeveer uitriep:

— Ons schip laat ons niet in de steek. Acht-en-dertig knopen, en dat onder water. Een snelheid van meer dan vijftig kilometer, Charles. Dat wil zeggen, dat ons schip er aan de oppervlakte gemakkelijk twee-en-zeventig zal halen. Als het moet kunnen we het dus tegen de snelste torpedojager van welke oorlogsvloot dan ook, opnemen.

— Maar nog niet met een renboot, mylord, zei Henderson en het leek wel alsof dat denkbeeld hem scheen te hinderen.

— Dat is waar, James, zei Raffles lachend. Er worden tegenwoordig speciale renboten vervaardigd, die meer over het water scheren dan het doorklieven en die de fabelachtige snelheid van 95 kilometer en meer per uur kunnen bereiken, maar met hen zullen wij wel weinig te doen krijgen. Vergeet ook niet dat die ontzaglijke snelheden zelden langer dan een uur kunnen worden volgehouden, dat die racemonsters buitengewoon teer zijn en bij de minste schok, een onverhoedse beweging, ja zelfs een al te krachtige golf, als lucifersdoosjes uit elkaar zouden worden geslagen. Hoe staat het daarboven, James?

— Wij hebben de vissersboten al achter ons, mylord. Ik zie volstrekt niets.

— Dan zullen wij eens boven komen, riep Raffles uit, en een paar tellen daarna schoot de Bruinvis schuins naar boven, met zulk een geweldige vaart, dat het leek alsof de gehele boot voor een kort ogenblik als een vliegende vis boven de golven uitstoot, en er dadelijk daarop weer op neer plofte.

Snel werd het ronde luik geopend, met een enkele handgreep, de zilte zeelucht drong dadelijk naar binnen, en toen Brand een paar treden van het smalle stalen laddertje was opgegaan wapperden zijn haren achter hem aan, en had hij moeite zich staande te houden, zo groot was de snelheid.

Aan weerszijden van de scherpe boeg rezen als het ware twee doorzichtige, fletsgroene muren van water, bekroond met een dak van schuim, en een paar kilometers ver was het sneeuw witte nog zichtbaar, dat de boot in haar razende vaart achter zich liet.

Weinige minuten later wees de snelheidsmeter drie-en-zeventig-en-een-halve kilometer aan.

— Ik geloof, dat ik tevreden kan zijn, zei Raffles meesmuilend. Met die snelheid kunnen wij gemakkelijk binnen een paar uren de Noordzee oversteken.

— Dan stel ik voor om Wales heen te varen, merkte Brand vol geestdrift op. Het moet nu verrukkelijk zijn in de omgeving van het eiland Wight.

— Dan zal Wight voor vandaag ons einddoel zijn, al zal dat nog wel wat

langer duren dan een paar uren.

En zo stoot dan de Bruinvis voort, uur na uur, en rondde omstreeks tien uur 's ochtends Margate.

Steeds ging het verder, steeds zuidelijker, en toen Raffles eindelijk weer boven water wilde komen werd hem dit door een eigenaardige oorzaak belet.

Want voor zij het nog goed en wel begrepen, bevond de duikboot zich als het ware binnen in een Frans oorlogskader, dat blijkbaar op manoeuvre was en fullspeed koers zette naar de Franse kust.

Het bestond uit minstens acht grote slagschepen, zes kruisers, één vliegtuigmoederschip, waarvan voortdurend opnieuw ranke, kleine vliegtuigen opstegen, vier en twintig torpedojagers, en op zijn minst twee dozijn duikboten.

Het waren dus vlootmanoeuvres op grote schaal en eensklaps herinnerde Brand zich de dag tevoren iets van die aard in de Times te hebben gelezen van de bijzondere correspondent van dat blad, die een uitvoerig telegram had verzonden uit Brest, waar de manoeuvres een aanvang zouden nemen, en waar een deel van de Franse vloot thuisbehoort.

Dit zou zeker heel weinig te beduiden hebben gehad, wanneer die lastige duikboten er niet waren geweest, maar die waren nog niet zo erg als die drommelse vlieg machines, vele van drijvers voorzien en die bij tientallen tegelijk in de lucht cirkelden als zilveren libellen, schitterend in het licht van de zon.

Het was een buitengewoon fraai schouwspel, maar men moest het uit de verte bekijken en dat deed Raffles dan ook.

Hij was echter wel verplicht, daarbij volkomen van zijn koers af te wijken die hij zich had voorgenomen, want in een geweldig brede slagorde, op zijn minst vijftig kilometers van het ene einde tot het andere, zette de Franse vloot juist koers naar de kust, en of hij wilde of niet, Raffles werd naar die kust toegedreven, en bevond zich op dat ogenblik volkomen in de positie van een vis, die aan het sleepnet wil ontsnappen.

Ongetwijfeld was hij sneller dan de snelste van die duikboten, die daar als grote, grijze potvissen over het water gleden, of als donkere vormen zich aftekenden op weinige meters onder de oppervlakte, maar het zou een gevaarlijke onderneming zijn, vóór die vloot langs te willen ontvluchten, die daar met een snelheid van 35 knopen in het uur kwam aanzetten, terwijl de pijpen roetzware rookwolken uitbraakten, en de lucht leek te trillen van de sidderende inspanning der machines.

Raffles koos dus de verstandigste partij, wendde het roer, en voer voor die aanstormende schepen uit, zoals een ritmeester het doet voor zijn eskadron ruiters.

Dit geschiedde ongeveer ter hoogte van Kaap Barfleur, en op nauwelijks tien zeemijlen daar vandaan.

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar dat is een drommels gevaarlijke manoeuvre van die Franssen, bromde Henderson, en ik kan het weten, want ik heb twee jaren op het slagschip van Lord Beatty gediend.

— Je hebt gelijk, James, ik geloof niet dat veel Engelse aanvoerders dat zouden durven nadoen, met zulk een grote vaart koers zetten naar de kust, op zulk een kleine afstand. Maar ik geloof dat zij daar reeds afzwenken naar de Seinebaai.

Raffles had goed gezien, want plotseeling, als gehoor gevend aan een enkel bevel, en een bewonderenswaardige regelmaat, zwenkten al die zeemonsters af, en voeren thans in gevechtlinie full-speed voorbij Kaap Barfleur, op een afstand, die het zelfs met het blote oog mogelijk maakte, de matrozen op de dekken en in de gevechtstorens te onderscheiden.

Maar nog durfde Raffles zich niet aan de oppervlakte wagen, want de vlieg machines bleven nog steeds rondcirkelen, en men weet, dat bij helder weder een waarnemer in een vliegtuig een duikboot gemakkelijk kan waarnemen, al bevindt deze zich op nog zulk een grote diepte, daar het ondoorzichtige stalen lichaam bijna zwart afsteekt tegen de lichte golven, welke het oog lood-

recht doordringt.

Maar toen nu ook Raffles, zoals hij wel verplicht was, de vaart van de duikboot aanzienlijk minderde, daar hier overal spitse rotsnaalden uit de zeebodem begonnen op te steken, toen bevond hij zich reeds zeer dicht bij de kust.

Hij matigde de vaart nog meer, en door de sterke stroom meegevoerd, dreef de duikboot onder water langzaam de reusachtige Seinebaai binnen, en Raffles, die het gevaar nu voorbij wist, besloot hier enige tijd te blijven. Men zou hier rustig kunnen lunchen, bovenkomen wanneer de lucht veilig was, en de omgeving eens onderzoeken.

Voorzichtig voer hij onder water door, met ingetrokken periscoop, en met het oog dicht voor een der kijkglazen, tot dat Brand hem een beweging zag maken met de stuurhefboom, waardoor de boot heel langzaam om haar spil draaide, en behoedzaam toevoer op de rotswand, die daar groenglinsterend oprees uit het geheimzinnig verlichte water van de Noordzee.

Brand keek door het andere glas en zag dadelijk wat de aandacht van Raffles had getrokken.

Het was een soort poortvormige ingang in de rotswand, waarvan de bovenzijde zich op het ogenblik een vijftal meters onder water bevond.

Met de grootste behoedzaamheid stuurde Raffles er de Bruinvis binnen, tegelijkertijd het krachtige zoeklicht ontstekend, dat het water tot op dertig meter afstand vrij helder verlichtte.

De tunnel bleek zich echter vrij spoedig te versmallen, maar bleek toch nog breed genoeg, om de Bruinvis ruimschoots doortocht te verlenen.

Eensklaps echter eindigde deze gang, ongeveer twintig meter verder, en de duikboot dreef in het midden van een klein meertje, eigenlijk niet meer dan een vijver, omstreeks dertig meter in doorsnede, bijna zuiver rond. Heel voorzichtig liet Raffles de boot stijgen, tot dat de wijzer van de dieptemeter aangaf dat de oppervlakte bereikt was.

Brand opende het luik, het electriche licht drong met kracht naar buiten en

toen hij opkeek, slaakte hij een kreet van de grootste verbazing.

Want het was hem onmogelijk, de zoldering te ontwaren van het hol, waarin de duikboot bij toeval was aangeland. Niets dan duisternis. Neen toch, heel hoog, zeker wel zeventig meter van de oppervlakte van het water, drong een flauw schijnsel naar binnen, in hetgeen een holle kegel leek te zijn, een kegel van rotsblokken. En dat was geen kunst-

licht, het was het daglicht, dat daar schuin naar binnen viel, in die rotsnaald.

Maar Brand had bijna een kreet geuit, toen zijn ogen, aan de halve duisternis gewend, nogmaals rondwaalden.

Want daar, bijna over de gehele lengte oprijzend boven het water, lag een voorwerp, dof geschilderd, dat hij onmiddellijk herkende:

Het was een duikboot.

HOOFDSTUK II

HET GEHEIM VAN DE ROTSNAALD

— Wat is er? vroeg Raffles zacht, toen hij de gesmoorde kreet hoorde, en, opziende, het verbaasde gelaat zag van zijn vriend.

— Wat er is? Er is een duikboot, dat is alles, antwoordde Brand, bijna vallend over zijn woorden.

— Een wrak?

— Volstrekt geen wrak. Een bruikbare, volkomen gave duikboot. James, breng het zoeklicht eens boven.

Zo vlug hij maar kon droeg de reus het toestel op het dek, hetwelk met een lang snoer aan de dynamo bevestigd was zodat men het ook buiten het vaartuig kon gebruiken.

— Hoe komt dat ding hier? riep Brand in de uiterste verbazing.

— Dat zullen wij eens gauw gaan onderzoeken, antwoordde Raffles laconiek, maar keer eerst het licht eens naar boven, James. Temper het echter van te voren, want het is niet nodig, dat men het schijnsel door die opening daarboven zien kan. Weliswaar schijnt de zon fel, maar men kan toch niet te voorzichtigt zijn.

Het licht van de lamp werd wat getemperd, het toestel werd omhoog gericht, en nu pas konden de drie mannen goed zien, dat zij zich inderdaad bevonden in het binnenste van wat men zou kunnen noemen een suikerbrood van

steen, en hol tot aan de top.

Op nauwelijks acht meters van die top bevond zich de smalle spleet, als een soort venster, die Brand zoëven reeds had opgemerkt.

Van die spleet hing een touwladder af, waarvan het onderende bijna de steenachtige bodem raakte.

Men begreep, dat er heel wat zee-manskunst voor nodig was, dat schip, dat zeker wel vijftien meter lang was, te doen wenden in die kleine vijver, die nauwelijks het dubbele in doorsnede mat.

De duikboot lag juist tegenover de uitgang van de tunnel.

Toen de drie mannen eens nauwkeurig toezagen, bemerkten zij, dat er juist in het midden boven die uitgang een zware ijzeren ring in de rotswand was gemetseld, waarvan het doel niet twijfelachtig kon zijn.

De eigenaar van de duikboot bracht zijn schip waarschijnlijk naar buiten en richtte het met de voorstevan naar de tunnel, door een staalkabel van de boeg door die ring te halen en aldus tamelijk gemakkelijk het schip als het ware zichzelf met de neus naar die onheilspellende opening te doen richten.

Alles wees erop, dat de boot zowel als de ring vrij dikwijls gebruikt werden.

Voor het overige, geen spoor van leven, stilte des doods.

Raffles en Brand keken elkaar een ogenblik zwijgend aan, en toen begon de jongeman weer:

— Wij zullen de opvatting prijs moeten geven, Edward, dat die boot daar per vergissing is binnegeraakt, tengevolge van een storm. Het zou al heel toevallig zijn, als dat schip door de nauwe opening was gedreven, en dat zonder te worden beschadigd.

— Inderdaad. Ik wil desnoods nog aannemen, Charles, dat het toeval die duikboot door dat nauwe gat heeft gejaagd, maar ik weiger te geloven, dat het zijn bemoeiingen zover uitstrekt, zware ijzeren ringen boven een uitgang aan te brengen.

— Maar die ring zou er misschien reeds eeuwen kunnen zitten, Edward.

— Neen, Charles, geen sprake van. Want je kunt zelfs van hieraf zien, dat hij niet verroest is, en dat komt omdat hij bestreken is met een roestwerend middel, een uitvinding, zeker niet veel ouder dan een tiental jaren.

— Zullen wij een nader onderzoek instellen, Edward?

— Stellig. En ik geloof, dat wij dat zonder gevaar kunnen doen, als wij de nodige voorzichtigheid in acht nemen, want ik zie nergens een periscoop opgestoken, en ik geloof niet, dat er zich op dit ogenblik iemand in die duikboot bevindt.

— Die touwladder?

— Die schijnt daar permanent te hangen, en naar het schijnt verlaat de zonderlinge bewoner van dit nog zonderlinger hol het binnenste van deze rotsnaald door middel van een touwladder.

— En aan de buitenkant?

— Ja, dat is vreemd genoeg. Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, hoe men zonder groot gevaar langs die zeer steile piek zou kunnen afdalen of opklommen.

— Misschien is daarbuiten ook wel een touwladder, merkte Henderson nu op.

— Die zou gezien worden, James, liet Brand zich horen.

— En wat zou dat, mijnheer Brand? vroeg de reus.

— Wel, James, gaf Raffles hem glimlachend ten bescheid, die man die deze duikboot in eigendom heeft, zal er naar alle waarschijnlijkheid zeer weinig op gesteld zijn, zich te laten zien bij het in- en uitgaan van zijn zonderlinge woning. Men kiest zulke verblijfplaatsen nu eenmaal niet louter voor zijn vermaak, en meestal slechts wanneer men iets te verbergen heeft. Wij weten echter volstrekt niet, op geen kilometers na, hoever deze rots van het vaste land verwijderd is, op welke wijze zij kan worden bereikt en of er van de landzijde iets te zien is van een eventuele touwladder. Men zou zich, bijvoorbeeld, ook kunnen denken, dat er aan de buitenzijde van deze holle naald, stevige steunijzers in de wand geslagen zijn, met een soort leuning ernaast, zodat het voor een jong en stoutmoedig man niet al te moeilijk moet zijn, zich daarlangs naar boven en naar beneden te werken. Ook is het mogelijk, dat wij niets van dat alles zouden vinden, en dat deze touwladder alleen maar dient om door het gat daarboven de omtrek te kunnen waarnemen, bijvoorbeeld ingeval van 'n werkelijke of veronderstelde achtervolging.

— Dan stel ik voor om dat maar eens dadelijk te gaan onderzoeken, merkte Brand op.

— Ik had juist die suggestie ook willen maken, amice, zei Raffles opgewekt. Jij bent de lichtste van ons, en jij ziet overdag het best. Neem de kijker mee, klauter eens naar boven, en zeg ons wat je daar ziet.

— Let intussen op de duikboot, ried Brand hem aan. Het zou onaangenaam zijn als het luik eens plotseling opening, en er lieden verschenen die ons als indringers beschouwden, wat wij dan ook feitelijk zijn.

Brand had het woord nauwelijks gezegd, of Henderson slaakte een lichte kreet, en zei fluisterend, alsof het mogelijk ware dat men hem daarbinnen had kunnen verstaan:

— Er komt een beetje beweging in

de boot, mylord. Ik geloof dat ze zakt.

Raffles richtte aanstonds zijn blikken op het geheimzinnige stalen schip, en hij zag dadelijk, dat Henderson goed gezien had.

De boot daalde heel langzaam een weinig.

— Dadelijk het luik dicht, en weer naar buiten, jongens, beval Raffles kortaf. Ik wil niet, dat wij hier thans reeds overvallen worden.

Binnen enkele seconden was het luik gesloten, de Bruinvis daalde onder water, zocht de uitgang op, en was een paar tellen daarna weer in open water.

Op een afstand van omstreeks honderd meter van de tunnelingang verwijderd, bleven zij daar als het ware in hinderlaag liggen, en omstreeks een kwartier daarna verscheen er een langwerpige vorm, donker en dreigend, die als een spooksel door het heldere water schoot, en tamelijk snel verdween in noordoostelijke richting.

Niet zodra was de weg veilig of Raffles gaf bevel, terug te keren.

Toen de Bruinvis weer bovenkwam en het luik geopend werd, bleek het hol verlaten te zijn.

De ijzeren ring boven de ingang schommelde nog heel zacht heen en weer. Blijkbaar was hij zoëven gebruikt.

En nu verloor Brand geen tijd meer, maar hing zich zijn kijker om, en klauterde met de behendigheid van een aap langs de touwladder naar boven.

De stand van de zon was juist op dat ogenblik zo, dat de stralen precies door de opening naar binnen vielen, en de tegenoverliggende wand helder belichtten.

— Wat zie je? riep Raffles na enige ogenblikken

— Ik kan wel twintig kilometers vooruit zien, riep Brand duidelijk hoorbaar terug. Ik kan Barfleur als het ware aan mijn voeten zien liggen, en verder naar het zuiden het vissersplaatsje Montfarville.

— Waar bevindt zich deze rotspiek?

— Op het einde van een landtong, die zeker wel twee kilometer lang is, maar die thans voor het grootste gedeelte door de golven overspoeld wordt.

Misschien zal zij bij eb droogkomen. Aan weerszijden zie ik scherpe rotspunten uitsteken.

— Wat kun je nog méér zien?

— Wel, de lucht is op het ogenblik zo helder, dat ik gemakkelijk Véville in het westen kan zien liggen, ofschoon het zeker wel drie uren gaans hier vandaan moet zijn. En ik zie in het zuiden nog meer plaatsjes, zoals Saint Pierre, en ik kan duidelijk het spoorwegstation zien van Barfleur, waar de lijn naar het zuiden afbuigt. Er staat juist een grappig klein locomotiefje te puffen en er wordt een speelgoedtreintje gerangeerd.

— Kun je iets van de zee zien?

— Niemendal. Maar ik zou het gemakkelijk kunnen, als ik wilde.

— Op welke wijze dan?

— Wel, deze opening bevindt zich niet op gelijke hoogte met de rotswand. Er is een soort natuurlijk balkon gevormd, dat op deze hoogte geheel om de rotspiek schijnt heen te lopen. Er zijn stevige ijzers in geslagen, waarschijnlijk om zich aan vast te houden, en als ik naar buiten ging, zou ik waarschijnlijk om de naald kunnen heenlopen, en aan de zeezijde uitkomen.

— Doe dat vooral niet, want men zou je kunnen zien. Vergenoeg je er mee, ten minste wanneer je niemand op het strand ziet, op dat zogenaamde balkon te gaan en je dan te overtuigen, of er kans is, aan de landzijde af te dalen.

— Dan ga ik, riep Brand vrolijk terug.

Raffles en Henderson zagen, hoe de jongeman achtereenvolgens beide benen over een soort borstwering heensloeg, waarna hij voor een kort ogenblik uit het gezicht verdween, en men alleen maar zijn grillige schaduw zich zag aftekenen op de helder verlichte zonnepiek aan de tegenoverliggende rotswand.

Brand bleef nauwelijks vijf minuten weg, toen hij opnieuw verscheen en naar beneden riep.

— Het is zoals ik dacht. Het balkon loopt aan beide zijden rondom de naald, en er is geen sprake van, dat men aan deze kant, dus aan de zijde van het land, zich naar beneden zou kunnen laten zakken, tenzij met gebruikmaking van een

touw ladder. De wand is hier zo goed als loodrecht, en zelfs een gems zou er niet tegenop kunnen komen.

— Wacht nog enkele ogenblikken, en probeer dan eens aan de zeezijde te zien, hoe het daar staat. De duikboot zal nu wel ver genoeg zijn. Is het land overigens verlaten, Charles?

— De kust is zeer rotsig, en ik zie niemand. Bij Véville is wat leven van vissers, en in het haventje van Barfleur zie ik, maar slechts met behulp van mijn kijker, voortdurend kleine schepen in- en uitgaan. Verderop zie ik bouwland, en hier en daar liggen boerenhoeven ver uit elkander verspreid. Maar voor het overige is bijna alles woest en steenachtig, een echt Normandisch landschap. Tussen Véville en Saint Pierre zie ik een reusachtig moeras, de zon blikkert in het water, ik kan wilde eenden zien, reigers en roerdampen en nog andere moerasvogels. En daar gaat juist het treintje weg. Het is een grappig gezicht.

Nog verstreken enkele minuten, en toen klom Brand weer naar buiten, bleef enige tijd weg, en riep onder het naar beneden klauteren, nadat hij weer verschenen was, al:

— Er zijn klimijzers aan de zeezijde, maar zó klein en donker van kleur, dat zelfs het scherpste oog ze onmogelijk zou kunnen ontdekken; de helling, hoewel zeer steil, is met behulp van die klimijzers niet zo moeilijk te overwinnen. Het balkon heeft aan de zeezijde een borstwering, óók door de natuur gevormd, en bijna een meter hoog, en wanneer men op zijn knieën gaat liggen, kan men zich daarachter heel gemakkelijk verschuilen, en door een paar gaten, die daar blijkbaar opzettelijk met dat doel door middel van een steenboor zijn aangebracht, zien wat er op zee voorvalt, zonder zelf te worden gezien. Mij dunkt dat de gehele spits er van het vaste land af moet uitzien als een dreigend naar de hemel gestrekte wijsvinger.

Brand had het kleine, rotsige strand alweer bereikt en zag dat Raffles in diepe gedachten verzonken was, het duurde wel tien minuten voor hij ein-

delijk begon:

— Het is een zeer zonderling geval, Charles. Is dit een smokkelaarshol? Misschien, maar toch niet waarschijnlijk. Want met een duikboot valt niet heel veel koopwaar aan te voeren. Ik denk dat de tegenwoordige eigenaar dat oude beestje voor een appel en een ei heeft gekocht als oud roest, en toen bemerkte, dat het nog heel goed te herstellen was en te gebruiken voor zijn geheimzinnig doel. Want geheimzinnig is het zeker. Ik dacht er over na, Charles, hoe die man, die deze holle naald als toevluchtsoord heeft gekozen, wel handelt, wanneer hij eenmaal aan de buitenzijde naar omlaag is gegaan, en het vaste land wil bereiken langs de landtong.

— Wel, hij zal er overheen lopen, riep Brand uit.

— Gelooft u? Ik ben van een andere mening. Want ten eerste zou hij gemakkelijk kunnen worden gezien, en ten tweede verklaarde u mij zoëven zelf, dat de landtong voor een groot gedeelte onder de golven verdwenen was. Toch is de vloed pas zoëven opgekomen, en bij hoog water moet er dus in het geheel niets van die landtong te zien zijn. Welnu, dat is voor een man als de eigenaar van die boot, een zeer gevaarlijke omstandigheid.

— Dat ben ik met u eens, gaf Brand toe. Misschien ligt hier ergens een klein sloepje verborgen, hetwelk hij gebruikt om het vasteland te bereiken.

— Zeer gevaarlijk, Charles. Het kan bij Kaap Barfleur duchtig spoken, en zelfs bij normaal weer staat er een sterke stroom, overal rijzen de rotspieken omhoog, en een sloep zou al heel gauw de kans lopen, daarop te pletter te worden geslagen. Ik vermoed dan ook veel eerder, dat er hier ergens een andere uitweg is, bij voorbeeld dwars door de landtong heen.

— Je bedoelt nog een tunnel? riep Brand verrast.

— Precies. Dat zou volstrekt niet verwonderlijk zijn. Men vindt in dit rotsgesteente, hetwelk honderdduizenden jaren geleden door een geweldige natuurkracht op en door elkaar werd geworpen, zeer veel van die gangen, die door per-

sing of stolling van de gloeiende aardmassa ontstaan zijn.

— Maar dan zouden wij hier ergens een opening moeten zien, en die is er in het geheel niet, mylord, liet Henderson zich horen.

— Als die er was, James, wees Raffles hem glimlachend terecht, dan zou de eigenaar van het schip zich zeker niet de moeite hebben gegeven, een touwladder aan te brengen, en met gevaar voor zijn hachje af te dalen langs de buitenzijde van de naald. Want dan behoefde hij niets anders te doen dan door dat gat in de tunnel en door de tunnel op de kust te komen.

— Dat is waar, mylord, dat had ik zelf ook wel kunnen bedenken, zei de reus verlegen. Dan zou dus de ingang van de tunnel ergens buiten de rotsplek gezocht moeten worden.

— Wij zullen hem ook zo gauw mogelijk gaan zoeken, jongens, zei Raffles. Maar niet door langs de piek omlaag te klauteren, want dan zou men ons aan boord van voorbijvarende schepen kunnen zien.

— Slechts tot over een afstand van een meter of vier, Edward, riep Brand uit. Want ik vergat je nog mede te delen, dat zich voor de rotsplek, bij wijze van een natuurlijk scherm, een tweede rots verheft, veel breder echter, en die de klimmer aan het oog onttrekt, zodra hij drie of vier meters gedaald is.

— Dat mag zo zijn, maar het is mij toch wat te gevaarlijk, merkte Raffles op. Bovendien zouden wij dan onze duikboot onbewaakt moeten laten. Maar wij zouden de rollen kunnen verdelen. Jij, Charles, klimt weer naar boven, je gaat naar buiten, op het rondlopende balkon, maar je belooft me, dat je eerst zorgvuldig de omgeving zult verkennen, alvorens je je zult vertonen. Is de omgeving veilig, dan klim je aan de zeezijde naar beneden, en je wacht ons op aan het uiteinde van de landtong, op een plek waar men je nergens kan zien.

— Afgesproken. Ik ga dadelijk, riep Brand uit, en opnieuw klauterde hij naar boven, vlug en lenig als een goed geoefend acrobaat.

Raffles en Henderson echter scheepden zich aanstonds in, het luik werd gesloten, de duikboot gleed naar buiten, en voer nu onder water om de kop van de landtong heen, heel voorzichtig, heel langzaam, waarna Raffles haar weer boven water liet komen, een paar centimeters, juist voldoende om het luik te kunnen openen.

Het eerste wat zij zagen, toen zij het hoofd naar buiten staken, was, op een afstand van een meter of vijftig, Brand, die opgewonden met zijn armen zwaaide.

Achter de jongeman rees de bijna zwarte rotsnaald donker en dreigend omhoog.

HOOFDSTUK III

LUPIN JUNIOR

Behoedzaam bracht Raffles de duikboot zo dicht mogelijk bij de landtong, totdat het hem mogelijk was, zonder al te zeer zijn stem te verheffen, met Brand te praten.

— Viel het je gemakkelijk, op die plek te komen? vroeg hij.

— Integendeel, het ging met de grootste moeilijkheden gepaard en bij hoog

water zal het zelfs volkomen onmogelijk zijn, antwoordde Brand. Ik heb trouwens, zoals je aan mijn natte onderdanen ziet, tot over mijn knieën door het water moeten waden om hier te komen.

— Zou je niet verder kunnen gaan, ik bedoel tot aan de landzijde van de piek?

— Nu nog wel, maar over een kwartier zeker niet meer. Dan zal de gehele landtong onder water staan, en de golven zullen de voet van de naald bespoeien.

— Doe het dan nu nog, voor het te laat is. Ik zou willen dat je probeerde, de ingang te vinden van de onderaardse gang, die waarschijnlijk aanwezig moet zijn.

— Ik zal er mijn best doen, gaf Brand ten antwoord en onmiddellijk ging hij wat verder landwaarts, geen vrees behoevende te koesteren, dat men hem zou zien, want de landtong liep kilometers verder uit op een verzameling van bijna onbegaanbare rotsen, puntig en scherp, waar zeker wel niemand zich voor zijn genoegen zou wagen.

Daarachter was een strand en daar weer achter liep de straat weg naar het dichtstbijzijnde stadje, Barfleur, maar wie daar liep kon onmogelijk, tenzij met een zeer sterk vergrotende kijker zien wat er bij de naald voorviel en zeker niet aan haar voet, die aan het gezicht onttrokken werd door een scherm van tamelijk hoge rotsen.

Terwijl Brand zocht, namen Raffles en Henderson de omgeving eens wat nauwkeuriger op.

Inderdaad verhief zich de spitse naald tot een hoogte van omstreeks tachtig meter en aan de landzijde was zij eenvoudig niet te beklimmen, tenzij met een ladder.

Aan de zeezijde echter was de helling iets minder steil. Van de ijzers, welke Brand had opgemerkt, viel echter volstrekt niets te bespeuren.

Wat verder naar zee toe, rees, geheel op het einde van de landtong, een tweede rots op, lager dan de naald en veel breder.

Hier was echter van een beklimning in het geheel geen sprake, tenzij met hulpwerktuigen, want overal rezen de wanden zo goed als loodrecht uit de golven op.

Het moet erkend worden: voor iemand die reden had zich een schuilplaats te zoeken, kon de plek niet beter gekozen zijn.

Met de minuut steeg het water hoger

en het was reeds nu te zien, dat over een kwartier de gehele landtong onder de golven verdwenen zou zijn.

Brand moest zich dus haasten.

Raffles stond juist op het punt, hem terug te roepen en hem aan boord te nemen, toen de jongeman een kreet slaakte.

— Hier is de opening in de rots, schreeuwde hij.

— Licht het eens bij met je lamp, riep Raffles terug.

Een ogenblik daarna klonk weer de stem van Brand, die opgewonden riep:

— Het ziet er uit als een put met onregelmatige wanden. Het moet niet zo moeilijk zijn, erin af te dalen.

— Probeer het dan, maar blijf niet te lang weg.

Toen zagen de beide mannen, die aan boord waren gebleven, hoe Brand beide benen over de borstwering lichtte, waarna hij geheel en al verdween.

Toch was het van buiten zo goed als onmogelijk te zien, dat zich hier een opening bevond.

Brand bleef wel een kwartier onzichtbaar en toen hij weer te voorschijn kwam, stond zijn gelaat verrast en riep hij verheugd:

— Je had het goed gezien. Er is een soort van sluipteg dwars door de landtong heen en het einde ervan kan ik niet zien. Het is echter wel aan te nemen dat die gang een heel eind doorloopt, op zijn minst tot dat gedeelte van de landtong, vlak bij de kust, hetwelk tamelijk steil oploopt en zelfs bij stormvloed niet door het water overspoeld wordt. Ik ben eerst langs een soort natuurlijke trap afgedaald. Ik heb ook elektrische draden gevonden, door metalen buizen beschermd tegen vocht, maar ik kan mij niet voorstellen waartoe zij moeten dienen. Binnen in de plek heb ik tenminste nergens een lamp gezien.

— Die zal er toch wel ergens zijn, amice, merkte Raffles op, intussen bevalt dit alles mij niet erg.

Hij stond een ogenblik in diepe gedachten verzonken, hief toen met een ruk het hoofd op en besloot:

— Wij zullen deze plek voorlopig nog niet verlaten, Charles. Ik moet die ge-

heimzinnige holbewoner en duikbootbezitter leren kennen, die hier klaarlijk geregeld in- en uitvaart.

— Spreek je in het enkelvoud? Er zullen er toch wel méér zijn?

— Waarom?

— Omdat het ondenkbaar is, dat één man een duikboot kan besturen van die grootte.

— Dat is volstrekt niet zo verwonderlijk, amice. De kleine duikboten hadden destijds slechts zes of zeven man aan boord, met de kapitein inbegrepen en daarvan waren er vier alleen maar nodig om de lanceerbuizen te bedienen. Die zijn hier natuurlijk buiten werking gesteld en ik zie niet in, waarom één man niet voldoende zou zijn, om zulk een betrekkelijk klein schip te besturen. Wij doen het toch immers zelf ook wel met onze Bruinvis?

— Er zal wel een luchtje aan die mijnheer zijn, meende Henderson nu met een klank van minachting in zijn stem. Welke gentleman kiest nu zulk een kale rots voor zijn verblijf?

— Dat wil ik nu juist graag weten, James, zei Raffles glimlachend. En daar wij volstrekt niets te verzuimen hebben, zullen wij wachten tot hij terugkeert. Maar eerst zullen wij eens zien wat je kombuis oplevert, James, want de lunch is onder die bedrijven op de achtergrond geraakt.

De Bruinvis kwam nog wat dichterbij en niet zonder moeite van rots op rots stappende, slaagde Brand erin, ten koste van een paar natte, schoenen en sokken, zich bij zijn metgezellen te voegen.

Het was bijna drie uur in de namiddag en het zou nog verscheidene uren duren, voor de duisternis zou invallen.

Terwijl Raffles en Brand naast elkaar op de rand van het geopende luik zaten, lieten zij hun blikken in het rond gaan en Brand zei:

— Men zou zich in een woestenijs geloven. Slechts wat zeevogels en dat is het enige teken van leven. Geen plantengroei valt hier te bespeuren, behalve hier en daar wat mos en zeewier in de rotspleten.

— Je hebt gelijk, de omgeving maakt

een troosteloze indruk.

— Is het je werkelijk ernst, op de terugkomst van die geheimzinnige rotsbewoner te wachten?

— Natuurlijk. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt. Je ziet wel dat ik eerlijk ben en niet eens over belangstelling praat.

— Maar dan is deze plek hier gevaarlijk.

— Wat bedoel je daarmee?

— Wel, onze man kon wel eens niet met zijn duikboot terugkeren, maar door die tunnel komen en dan zou je hem eensklaps uit die nauwe opening daar te voorschijn zien komen, en hij zou ons natuurlijk ook dadelijk zien.

— Wij zullen dan ook wel zo verstandig zijn, amice, met die omstandigheid rekening te houden en hier niet blijven.

— Maar als hij aan de andere kant weer met zijn schip terugkeert, hoe zul je dat dan weten, als wij zelf aan boord van de duikboot blijven?

— Wij zullen natuurlijk de rollen moeten verdelen, Charles en van tevoren een soort code opstellen, om elkaar door middel van seinen te waarschuwen. Wij gebruiken daarvoor dikwijls de roep van de merel, maar ik vrees, dat dat hier niet zal opgaan, want daartoe maken de golven te veel lawaai, terwijl de omgeving hier geen aangewezen verblijfplaats voor merels en lijsters is. Eerder zouden wij het krijsen van de zeemeeuw na kunnen bootsen, ten einde ons voor elkander verstaanbaar te maken.

Hij dacht even na, terwijl zijn grijze ogen strak gevestigd bleven op de geheimzinnige rotsnaald en vervolgde:

— Hij heeft gelukkig maar twee wegen om terug te keren: onder water en door de tunnel. Want ik geloof niet dat men ooit over de rots heen zou kunnen gaan, tenzij men nauwkeurig de tijden van eb en vloed kent en de zee op haar laagst is. En dan nog blijft het een gevaarlijke onderneming, zou ik denken. Ik zou dus zeggen dat een onzer met de boot onder water moet duiken en dezelfde plek opzoeken van zoëven, terwijl twee onzer zich verdekt kunnen opstellen tegenover of bij de uitgang van de tunnel. Er zijn hier rotsen in over-

vloed, die ook bij hoog water nog uit de zee zullen blijven opsteken en waarachter men zich gemakkelijk zou kunnen verbergen.

— Maar als hij met de boot terugkeert, dan zullen wij hem ditmaal toch bezwaarlijk kunnen volgen, want dan zal hij zijn schip wel verlaten.

— Dat is inderdaad waarschijnlijk, Charles, gaf Raffles peinzend toe. Het zal minder gemakkelijk zijn dan ik eerst meende en die man heeft inderdaad een zeer sterke, strategische positie uitgezocht. Want hoe men hem ook wil naderen, men moet dat doen door van de touwladder af te dalen, tenzij men met een duikboot komt en met zulk een mogelijkheid houdt onze man waarschijnlijk zelfs geen rekening. Hij weet heel goed dat de tegenwoordige duikboten veel te groot zijn om heen te dringen door deze tunnel van de zeezijde af. De kleinere zijn allen als schroot verkocht. Een deel ervan is in handen, zoals wij nu reeds weten, van Amerikaanse dranksmokkelaars, maar met hen heeft hij niets te maken.

— Zou het niet mogelijk zijn, dat een onzer namelijk de man die de duikboot zal besturen, reeds nu dat binnenmeer weer opzoekt en zich daar onder water schuilhoudt, met het luik juist even boven water? Het zal daar pikdonker zijn en zelfs wanneer er licht wordt ontstoken, zal het niet zo gemakkelijk vallen onze Bruinvis te ontdekken.

— Daaraan dacht ik ook reeds, Charles. Het is echter wel wat gevaarlijk. Beter ware het misschien, alleen van de periscoop gebruik te maken. Die is zo klein, dat het schier een wonder zou mogen heten, als men dat kleine voorwerp zou ontdekken.

— Een uitstekend plan, riep Brand uit. Je zou er zelfs tijdelijk het kijkglas uit kunnen nemen en dan zou je er niet alleen door kunnen zien, maar er door kunnen horen ook. En wanneer een onzer dan, inplaats van zich achter een van deze rotsen te verbergen, de plek beklimt en zich voor de opening plaatst, waar de touwladder is opgehangen, dan zou die misschien ook het een en ander zien en horen.

— Goed, dan zullen wij het aldus verdelen, Charles. Maar mij dunkt dat daar een aangename geur van gebakken eieren en ham mijn reukorgaan komt prikkelen. Wij zullen eens gaan kijken, hoe onze James zich van zijn taak gekweten heeft.

De beide mannen lieten zich langs het stalen laddertje afglijden en deden zich een ogenblik later te goed aan de lunch, die Henderson te voorschijn had weten te toveren uit eieren, vlees in blik en groenten, die de dag tevoren vers waren geweest.

Reeds toen Raffles en Brand zich aan de maaltijd zetten, had Henderson het luik gesloten en heel voorzichtig zocht zich de Bruinvis weer een weg onder water naar de ingang van de naald.

Het was tamelijk donker, want de zon stond reeds laag en had veel van haar kracht verloren, maar toch durfde Raffles het zoeklicht niet ontsteken.

Grote vissen schoten geheimzinnig langs de dikke kijkglazen, maar van een duikboot viel niets te bespeuren. Raffles waagde het er op, door de ingang te varen, maar ook in het binnenmeer viel niets bijzonders te zien.

Toen hij zich hiervan overtuigd had, begreep Raffles, dat nu de tijd was aangebroken om in actie te komen en de verschillende posten uit te zetten, want men kon volstrekt niet weten, wanneer de geheimzinnige eigenaar van de duikboot zou terugkeren. Het was evengoed mogelijk dat hij vertrokken was voor een tocht, die wellicht weken kon duren.

En zo rees de boot een weinig, tot het luik boven water was. Brand stapte aan land, liep bij het licht van zijn eigen zaklantaarn om het meer heen, bereikte het uiteinde van de touwladder en begon die met katachtige vlugheid te beklimmen, totdat hij door de opening daarboven verdween.

Niet zodra wist Raffles hem daar veilig, of het luik werd weer gesloten, nadat het dikke oculair uit de periscoop was geschroefd en heel voorzichtig liet Raffles nu het schip zover dalen, dat het uiteinde van de periscoop nog maar juist boven water uitstak.

Want ter elfder ure had Raffles besloten, Henderson liever bij zich te houden.

Bij nader inzien had het weinig doel, iemand tegenover de tunneluitgang te plaatsen, want Brand daarboven zou die uitgang ook wel kunnen zien en bovendien zou de man die de tunnel verliet, natuurlijk voornemens zijn het binnenste der rotsnaald op te zoeken.

En nu brak een tijd van wachten aan, die zeker wel twee uren duurde.

Raffles bracht zijn oog voor de periscoop, en na haar enige tijd te hebben

rondgedraaid, kreeg hij juist het middenste gedeelte van de vreemde duikboot in het oog en op dat ogenblik verscheen er een hoofd boven die opening, het hoofd van een nog jongeman.

Raffles onderdrukte slechts met moeite een kreet.

Want hij had dat hoofd onmiddellijk herkend.

De man die daar langzaam en omzichtig uit de opening van zijn duikboot te voorschijn kwam, was de zoon van Arsène Lupin, de befaamde Franse avonturier.

HOOFDSTUK IV

DE GEVANGENE

Toch miste Raffles iets in dit gezicht, en dat was het hoge, blanke voorhoofd van Lupin, dat zelfs zijn rechters had verrast.

Dit voorhoofd was laag, van een andere vorm. Ook de ogen leken dieper te liggen en Raffles meende er, zo helder werd het schijnsel nu, een duistere, wraakzuchtige gloed in te lezen.

Overigens was het een fijn, bijna aristocratisch gelaat, maar heel bleek, als van iemand, die lang ziek is geweest, of maar zelden in de frisse buitenlucht komt.

Het zonderlingste was wel zijn kleding.

Want die jonge man, die nog nauwelijks drie of vier-en-twintig jaar kon zijn, droeg een wit flanel pak, alsof hij zoëven het tennisveld verlaten had.

Daaronder had hij een schillerhemd van fijn batist aan, smetteloos wit.

Hij keek slechts heel even om zich heen, en toen hoorde Raffles hem heel duidelijk zeggen in de stilte, die hier in het binnenste van de rotsnaald heerste:

— Reik mij nu de hand, gij behoeft niet bevreesd te zijn. Wij zijn waar wij wezen moeten, voorlopig althans.

Raffles zag hoe hij zich een weinig terugboog en toen verscheen er tot zijn stomme verwondering een mooi, maar dodelijk bleek meisjesgezicht boven de tamelijk hoge ingangstoren, dat nauwelijks om zich heen durfde kijken.

— Nu, dat is een zonderlinge geschiedenis, mompelde Raffles. Wat heeft dat te betekenen? Het kind ziet er volstrekt niet naar uit, alsof zij hier voor haar genoegen komt.

Lupin was reeds op het smalle dek van zijn duikboot gestapt en stond daar nu, onbeweeglijk met zijn vuisten in de zijde gesteund en keek naar het meisje, waarvan alleen maar het bovenlijf zichtbaar was.

Zij droeg een blouse met korte mouwtjes en een vilten hoedje, alsof ook zij zoëven een tennispartij had beëindigd.

Het was een vreemde combinatie, dat grijze, stalen monster en die twee in het wit geklede jongelieden.

Lupin stond haar een ogenblik aan te kijken met een onbeschaamde blik in zijn donkere ogen en begon toen zacht te lachen, met een spottende klank in zijn stem, totdat hij tenslotte begon:

— Ik hoop en ik verwacht wel gauw een andere uitdrukking op je gelaat te

zien, Denise de Chandeley. Wanneer maar eenmaal de liefde in je hart is binnengeslopen, dan zal er wel wat meer gloed komen in die mooie ogen, wat meer kleur op dat bleke gelaat. Ik heb niet geweten dat een vrouwelijk gezicht zo eensklaps kon veranderen. Waar is nu je trots, fiere dochter van Markies Raoul de Chandeley? Waar is nu je minachting, je spot voor de arme Lupin? Nu ben je in mijn macht, en wij zijn nog niet eens aan het einde van het spel.

Hij had met een snelle beweging een van haar handen gegrepen, die, trillend en wit, op de rand van de ingangstoren lag en vervolgde met een sarcastische klank in zijn stem:

— Maar kende je mij dan zo slecht, dat je dit einde niet eens hebt voorzien, of heb ik mijn rol zo voortreffelijk gespeeld, mijn rol van nederige slaaf, die gedwee, zonder ooit in opstand te komen, de zweepslagen duldde, die je hem toebracht met je woorden, je lachjes, je blikken? Neen, het is onmogelijk, je kunt niet geweten hebben dat ik Lupin ben, de zoon van Arsène. Een bastaard, het is waar, maar toch zijn zoon. En ik zal tonen, dat ik de naam van mijn vader waard ben, en meer dan dat.

Eindelijk scheen het meisje de kracht te hebben gevonden om te spreken, want zij zei nu, hees en bijna niet verstaanbaar voor de luisteraar daarbeneden tussen de nauwe, stalen wanden van zijn duikboot:

— U moet mij laten gaan. U zult niet tot het uiterste durven gaan. Ik ben de dochter van een Markies...

— En ik ben maar een armzalig klerkje van de machtige heer, viel Lupin haar ruw in de rede, met een schamper lachje. Zeker, ik had nooit mijn ogen naar je mogen opslaan. En toch heb ik dat gewaagd. En het zal je berouwen, dat je mij ooit hebt geminacht. Je zult mijn slavin zijn, mijn volgeling. Wat praat je van zijn rijkdommen? Ik heb de schatten der wereld, want ik heb deze boot, ik heb mijn verstand, ik heb twee handen die alles durven aangrijpen, en een geweten heb ik niet. Ik zal je tonen wie ik in waarheid ben. Ik bezit millioe-

nen. Zij zijn veilig opgeborgen, geloof dat maar, maar ik kan er over beschikken wanneer ik wil. Vraag je niet eens waarom ik dan de secretaris werd van je vader? Dan ben je dommer dan ik dacht. Om zijn huis te leren kennen, om zijn geheimen te doorgronden, om in jouw nabijheid te zijn. Een sluw plan, nietwaar? En heb je geen enkel complimentje over voor de wijze, waarop ik je wist mee te lokken? Was het niet schitterend bedacht, dat verzoek van een vriendin, om even aan de oever van de rivier te komen, die langs het prachtige landgoed van je vader stroomt? Ja, toen was er niet veel schrandereid meer voor nodig om snel te voorschijn te springen, je de hand op de mond te drukken en je, als mijn prooi, naar mijn duikboot te dragen en met je weg te varen.

— Je zult mij dadelijk naar mijn vader terugbrengen, riep Denise, de kleine vuisten ballend, en eensklaps trillend van woede en drift. Ik kan je nooit liefhebben, je hebt niet het recht om mij hier langer tegen mijn wil te houden.

— Niet het recht? Ha, ha, riep Lupin, terwijl hij een schel lachje liet horen. Mijn recht maak ik zelf. Geloof je soms dat ik me iets gelegen laat liggen aan de wetten, die jullie voor jezelf gemaakt hebt? Daarom bekommer ik mij geen moment. Ik ben koning in mijn rijk en jij bent in mijn handen, jij bent mijn lijfeigene, mijn speeltuig.

— Ik zal gillen, ik zal om hulp roepen.

Lupin keek haar slechts een ogenblik spottend aan en zei schouderophalend:

— Ik kan wel zien, dat je volstrekt niet weet waar je bent. Roep zoveel je wilt, schreeuw maar, verslijt er een stem bij, tot je machteloos neerzinkt, het zou je weinig baten, want niemand zou je kunnen horen, niemand. Je bent hier op een plek, bijna een half uur gaans van de kust, je kunt zelfs hier horen hoe de golven de rots beuken, waarin je je nu bevindt; dit punt is onbereikbaar voor iemand die mijn geheimen niet kent en wie ze zou trachten te doorgronden, die zou het slecht vergaan.

— Dan zal ik in het water springen, liever zal ik alles ondergaan, dan de

vreselijke vernedering te moeten dulden die je me daarbinnen hebt doen ondergaan, toen je je lippen op de mijne durfde drukken, knecht, bediende, voetveeg.

Lupin was zichtbaar verbleekt en een ogenblik leek het, alsof zijn gekromde vingers zich uitstrekten naar de blanke hals van het trotse meisje.

Hij beheerste zich echter tamelijk snel, maar zijn stem was laag en hees geworden, toen hij haar toebeet:

— Hoe meer je mij vernedert, hoe dieper mijn wraak zal zijn. En als het je kan opluchten, beledig mij maar, noem mij slaaf en knecht en hondsvod. Ik ben alleen maar de slaaf van je vader geweest, zijn betaalde bediende, omdat ik dat zelf zo wilde, omdat het met mijn plannen strookte. Met deze boot ben ik machtig; ik zal schatrijk worden, je zult de mijne zijn en dan zal ik je wegwerpen, zoals een vod, zoals een oud kledingstuk, dat mij niet meer behaagt. Nu weet je wat je aan mij hebt. Nu heb ik je tot op de bodem van mijn hart laten zien, zoals men dat noemt.

Het meisje staarde een ogenblik in het donkere, spiegelgladde, sombere water van het meer en zei toen rustig:

— Eerder zal ik mij doden.

— Ook dat heb ik wel voorzien, schone dame, zei Lupin sarcastisch. En ik zal je wel beletten, om tijdens mijn afwezigheid dwaasheden te begaan. Je ogen schitteren? Welk een dwaasheid. Je weet niet eens waarheen ik ga en je geeft je over aan een zoete hoop, die toch onmogelijk in vervulling kan gaan. Denk je soms uit dit hol te kunnen ontsnappen? Kom dan terug van die dwaling. Een kerker in de Bastille was vroeger gemakkelijker te ontvluchten dan het binnenste van dit hol. En ik doe afstand van wat ik wist te veroveren, als je erin slaagt. Ik zal je wel beletten, een voet te verzetten, alvorens ik ben teruggekeerd. En nu mag je ook weten, nu je immers mijn vrouw gaat worden, ha ha, wat ik voornemens ben. Ik ben twee maanden in dienst geweest van je vader en ik heb hem leren kennen, die trotse, verwaande edelman. Ik heb nog een kleine rekening met hem te vereffenen en dat zal vanavond geschieden.

— Je, je wilt hem doden? stamelde het meisje doodsbleek.

Lupin haalde minachtend de schouders op en antwoordde scherp:

— Dacht je dat ik dat de moeite waard zou vinden? Ik zal mijn handen niet met zijn bloed besmeuren. Ik weet wel een ander middel om hem te treffen. Die maanden zijn niet nutteloos voorbij gegaan, ik ken zijn huis uitstekend, ik weet het cijfer van het brandkastslot, ik weet het huis binnen te komen, ook al is schijnbaar alles afgesloten, en ik verzeker je, dat ik mijn tijd nuttig heb besteed. Zo is er, bijvoorbeeld, aan de achterzijde van het huis, een zekere deur, op het oog voorzien van een stevig slot en van sterke grendels, maar niemand weet, dat ik de houten post, waarin de grendels en dat slot moeten grijpen, reeds een paar dagen geleden zodanig bewerkte, heel in het geheim, dat ik ze heel gemakkelijk met een enkele handgreep kan verwijderen. Zeg nu eens zelf, is dat geen geniale uitvinding?

Het meisje gaf geen antwoord, maar keek hem aan met ogen, die van koele minachting glansden.

Hij glimlachte even en vervolgde:

— Je schijnt voor zulke dingen niet de ware belangstelling te koesteren. Nu, het doet er ook niet toe. Laat het je genoeg zijn, dat ik vanavond in het huis van je vader een paar miljoen francs aan goud en aan juwelen hoop te stelen, dan heb ik althans 't nodige geld, waarmee ik ruimschoots ons huwelijksreisje kan bekostigen.

Een kort ogenblik was het Raffles geweest of hij droomde.

Hij had Arsène Lupin nooit persoonlijk gekend, maar hij had van hem horen spreken, hij had het tegen hem gevoerde proces zeer aandachtig gevolgd, en hij had niet anders kunnen erkennen, dan dat die man, zonder enige twijfel een gevaarlijke dief, maar in ieder geval geen laaghartige schelm was.

Deze knaap echter, die uiterlijk zozeer op zijn vader leek, was een appel die blijkbaar wel zeer ver van de stam was gevallen.

Een meisje met geweld te ontvoeren, dat hem niet liefhad en dit hem onomwonden zei, haar door dwang tot de zijne wilde maken en haar dan openlijk te zeggen dat hij haar als een stuk speelgoed beschouwde, om daarbij dan nog haar vader te bestelen, het was een laaghartige streek en Lupin zelf zou er stellig zijn heftige afkeuring over hebben te kennen gegeven. Want die man was begiftigd geweest met een ridderlijk gevoel en een zeer hoog begrip van respect jegens de vrouwen.

Maar reeds moest hij weer luisteren, want het meisje had zich blijkbaar geheel hersteld van haar tijdelijke zwakte, haar angst, en zei nu met ijskoude stem:

— Ik zal je doden, Arthur Lupin, zodra ik er de gelegenheid voor heb en ik zal daar niet meer berouw over voelen, dan alsof ik een vlieg verpletterde.

— O, ik weet dat je ertoe in staat bent, schatje, hernam de jongeman sarend. Maar ik verzeker je, dat ik je daartoe niet de gelegenheid zal geven. En wees nu zo goed, nu ik je wat frisse lucht heb laten happen, weer binnen in de boot te gaan, want ik zal nu wel verplicht zijn, je iedere lust te ontnemen, in dat diepe, zwarte water te springen. Ik zal je moeten vastbinden, hoezeer het me ook spijt, om die mooie, slanke leden te pijnigen.

Hij raakte voor 'n kort ogenblik haar arm aan, maar het meisje trok zich terug, alsof een slang haar gebeten had en zij huiverde zozeer van afschuw en kille verachting, dat Lupin opnieuw doodsbleek werd en tandenknarsend hernam:

— Wacht maar, trotse nuf. Als wij maar eenmaal onderweg zijn, dan zul je je wel anders gedragen. En nu naar binnen, ik heb niet veel tijd meer te verliezen.

Lupin had dreigend de hand opgeheven en Henderson, die even door de periscoop had gekeken, bedwong met moeite een kreet van woede.

Hij balde de vuisten en zei op zachte toon:

— Ik heb niet alles kunnen volgen wat die vent heeft gezegd, mylord, maar

hij schijnt dat arme kind kwaad te willen doen. Nu heeft hij haar naar beneden gedreven en hij verdwijnt zelf. Zal ik de boot naar boven laten komen, zullen wij hem niet onmiddellijk overvallen?

— Neen James, nog niet, antwoordde Raffles laconiek en de reus zag een eigenaardige uitdrukking op het gelaat van de avonturier, die hem heel wat zou hebben onthuld, als hij niet Henderson maar Brand was geweest...

— Maar hij zal dat arme meisje geweld aan doen.

— Hij zal haar alleen maar vastbinden, James, wees daar zeker van.

— Maar heb ik niet gehoord, dat hij die markies wil bestelen?

— Zo iets meen ik ook te hebben vernomen, zei Raffles doodkalm. Maar wij zijn er ook nog, James. Stel je maar gerust, dat jongemens zal ons niet zo gauw door de vingers glippen.

Misschien was het maar goed, dat Raffles geen poging had gedaan om de Bruinvis spoedig boven water te brengen, want er waren slechts een paar minuten verstreken, of Arthur Lupin kwam weer te voorschijn, met een onheilspellend lachje om de lippen. Hij keek even naar beneden, maakte een dreigende beweging en sloot snel het luik.

Hij droeg thans een keurig gesneden tuxedo, daar overheen een donkerkleurige lichte overjas, die hij haastig toeknoopte en een slappe vilthoed.

Hij had een valies bij zich, of beter gezegd, een soort lederen weitas, die onder zijn jas aan een riem om zijn schouder hing.

Hij bekeek een paar voorwerpen, die hij uit zijn jaszakken haalde, stak ze snel weer weg, was met een katachtige, lenige sprong op de vaste wal, tastte daar met zijn hand even rond, waarna het eensklaps weer volkomen duister werd.

Dat duurde echter niet lang, want het tamelijk heldere schijnsel werd vervangen door een dat veel zwakker was en blijkbaar afkomstig van een gewone zaklantaarn, welke Lupin door middel van een leertje, waarin een knoopsgat, voor aan zijn jas had bevestigd.

Dat moest wel zo zijn, want het volgende ogenblik rammelden heel zacht de sporten van de touwladder tegen de rotswand. Lupin klom nu naar boven en had daarbij natuurlijk zijn beide handen nodig.

Reeds na enkele seconden kon Raffles hem onmogelijk meer volgen, daar hij de periscoop niet achterover kon neigen, maar hij hoorde wel, dat Lupin met een onbegrijpelijke vlugheid en lenigheid, als een volleerd zeeman naar boven klauterde.

Henderson had even zijn reusachtige hand op de arm van Raffles gelegd en fluisterde, alsof het nog mogelijk ware dat iemand hem had kunnen horen:

— Als mijnheer Brand nu maar op zijn *qui vive* is, mylord.

— Mijnheer Brand zal het rammelen van de touwladder nog heel wat beter kunnen horen dan wij, James. Hij is dus gewaarschuwd en zal zeker niet zo dwaas zijn, daarboven de strijd aan te gaan.

— Maar mylord, hield Henderson aan, mijnheer Brand kon het wel eens in zijn hoofd krijgen, om die Lupin te volgen.

— Dan zou hij tegen mijn instructies in handelen, James, hernam Raffles rustig. Ik heb niets van die aard gezegd. Ik hoop dat mijnheer Brand verstandiger is, want dat zou tot niets leiden. Laat een tank leeglopen, wij gaan naar boven.

— Maar het is al te laat, mylord. Ik hoor de ladder niet meer rammelen, hij is zeker al door het gat gekropen.

— Het is mij niet om de man, maar om het meisje te doen, James, zei Raffles thans een weinig ongeduldig. Zij kan ons zeggen waar haar vader woont, en dat hebben wij in de eerste plaats nodig te weten.

— Dat is waar, riep Henderson opgewonden, die reeds de bewuste hefboom had overgehaald en ik ben een driedubbele ezel dat ik er niet eerder aan heb gedacht. Een telefoontje naar het kasteel, daar is men dan gewaarschuwd, Lupin wordt keurig opgewacht, en de truc is mislukt.

— Goed gezegd, James, zei Raffles ironisch. Zo zal het gaan, of althans in die geest. Maak het luik open.

HOOFDSTUK V

EEN ZONDERLING GESPREK

De vleugelmoeren werden snel losgedraaid, Henderson duwde het zware stalen luik zonder enige moeite open, en een ogenblik daarna ademden de twee mannen de frisse avondlucht in.

Van dat gat daarboven was niets meer te bespeuren; de duisternis daarbuiten bleek reeds volkomen te zijn.

— Ik begrijp niet dat die man niet bang was, dat men het licht door dat gat daarboven kon zien, mylord, begon Henderson.

— Daartoe is die opening veel te hoog James. En bovendien, wat wij, die aan de duisternis gewend waren, voor een helder schijnsel hebben aangezien, dat

zal wel niet veel meer zijn geweest dan een enkel electrisch lampje van vijftien-twintig of hoogstens vijftig kaars lichtsterkte.

Onder het spreken had Raffles zijn eigen electrische lamp ontstoken, en liet daarvan de straal langs de wanden van de holle naald spelen, totdat de dunne lichtbundel gevestigd was op de ronde opening daarboven, waar zij echter snel overheen gleed.

Een ogenblik daarna echter klonk de schelle kreet van een zeemeeuw, en toen Raffles zijn lantaarn weer terugwendde, kon hij daarboven heel flauw het gelaat onderscheiden van Brand, die met

knipperende ogen naar omlaag keek.

— Alles veilig daarboven, Charles? vroeg Raffles.

— Natuurlijk, anders zou je mij hier niet zien. Moet ik hem laten schieten? Hij is zoëven door de put in de tunnel verdwenen.

— Laat het jongmens maar lopen. Wij hebben voorlopig andere dingen te doen. Kom, maar naar beneden, het zal daarboven wel fris zijn.

Brand begon snel de touwladder af te dalen, totdat hij op het smalle stenen strand stond, tussen het water en de binnenwand van de naald, en zei toen haastig, met een blik van terzijde op de duikboot:

— Ik geloof dat ik hem alleen door toeval ontgaan ben. Ik hoorde hem razend snel naar boven klimmen, ik trok mij natuurlijk haastig terug, rechts van de opening, en gelukkig draaide hij links af, want in het tegenovergestelde geval zou er wel eens een onaangename botsing hebben kunnen plaatsvinden.

— Kon je de opening zien van je standplaats af?

— Die was juist onder mij. Maar als de maan niet geschenen had, zou ik zijn donkere gedaante heel stellig niet hebben kunnen zien. Ik heb nog nooit iemand met zulk een katachtige lenigheid langs die steile helling naar omlaag zien klauteren. Hij had in een oogwenk de landtong bereikt, liep om de piek heen, klom weer even naar boven, op dezelfde plek als ik vanmiddag deed, ik zag nog even zijn overjas wapperen, en toen was er ineens niets meer van hem te zien. En vertel jij me nu eigenlijk eens wie en wat het voor een individu is.

— Je hebt daarboven dus niets kunnen horen van de woorden, die hier gesproken zijn?...

— Geen woord, antwoordde Brand. Slechts nu en dan heb ik op een heel onaangename manier horen lachen.

— Dan zal ik je wel even zeer verbaasd laten staan, Charles. Luister maar.

In korte woorden deelde Raffles aan Brand mede, wat zoëven was geschied. Inderdaad scheen de jongeman zijn eigen oren niet te kunnen geloven, Raffles

liet hem echter geen tijd tot vragen stellen, maar drong erop aan, onmiddellijk in de grote duikboot binnen te dringen, teneinde Denise de Chandeley van haar boeien te bevrijden.

— En dan stel je toch zeker dadelijk de markies, haar vader op de hoogte?

— Het is merkwaardig hoeveel haast iedereen in mijn gezelschap schijnt te hebben, die markies op de komst van Lupin voor te bereiden, zei Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen. Ik ken de naam van dat geslacht. Het is buitengewoon rijk en kan zeer goed een kleine aderlating verdragen.

Brand keek Raffles met wijd open-gesperde ogen aan en stotterde:

— Wil je die schelm dus zijn gang laten gaan? Wacht even... nu geloof ik pas, je goed te begrijpen. Je wilt hem kalm met het geld hier laten komen, en het dan aan het meisje teruggeven.

— Zo is het nu precies, antwoordde Raffles spottend. Ik hoop dan slechts dat hij een dokter zal medebrengen, opdat deze jou eens grondig zal kunnen onderzoeken. Komaan, amice, denk je werkelijk dat ik zo omslachtig zou te werk gaan, als zo iets in mijn voornemen lag? Lupin mag inderdaad het goud en de juwelen van zijn inbraak hierbrengen, maar niet om ze aan dat meisje terug te geven. Ik heb wel eens van haar vader horen spreken, een trots en verwaand heerschap, en zijn dochter schijnt van hetzelfde hout gesneden te zijn, al neem ik het haar volstrekt niet kwalijk, dat ze niet gediend is van de avances van een man als Lupin. Maar wij moesten nu maar ophouden, amice, dit hol te beschouwen als een tearoom, waar men gezellig een weinig babbelt. Wij moeten dat ongelukkige meisje eerst bevrijden.

Raffles en Henderson waren intussen van het dek van hun eigen boot eveneens op het smalle steenachtige strand gesprongen, en nu duurde het niet lang meer of de zware schroefhouten, waarmee het luik van de ingangstoren van de duikboot kon worden gesloten, waren door Henderson losgedraaid.

Raffles klom snel over de rand van de toren, die omstreeks een meter hoog

was, daalde de ijzeren ladder af, stond in de machinekamer, die flauwtjes verlicht was door een klein electrisch lampje, zag bij het schijnsel daarvan een smalle, ijzeren deur, en toen hij deze geopend had, door de zware grendels weg te schuiven, keek hij in een duistere, smalle kajuit, aan weerszijden waarvan zich een viertal kribben bevonden, en die waarschijnlijk vroeger als logies voor de bemanning had gediend.

Er stond een gemakkelijke, rieten stoel, inplaats van de smalle tafel, die er vroeger had gestaan en die was weggeruimd, en in die stoel was het ontvoerde meisje vastgebonden, zodat zij zich onmogelijk verroeren kon.

Zij dacht waarschijnlijk aan 'n terugkeer van haar kwelgeest, want zij opende zelfs de ogen niet, en hield het hoofd afgewend, totdat Raffles zijn zaklantaarn aanknippte, en op de eenvoudigste toon van de wereld zei, alsof hij gevraagd het boudoir van een hem onbekende dame was binnentreden:

— Ik hoop dat u het mij niet euvel duidt, freule, dat ik hier zomaar onaan-gediend binnendring, maar ik geloof dat gij het prettig zult vinden, van die lastige touwen te worden bevrijd.

Met een ruk had het meisje het hoofd omgewend en staarde de haar volkomen vreemde man aan met ogen, alsof zij een spookverschijning zag.

— Wat is dat? Wie zijt gij? stamelde zij bijna onhoorbaar.

— Dat is waar, ik dien mij behoorlijk voor te stellen. Ik ben John Raffles, freule, en ik kom hier in gezelschap van twee vrienden. Misschien hebt gij mijn naam wel eens gehoord.

Het meisje had de ogen weer gesloten, met een pijnlijke zucht, en wendde het gelaat weer af, als iemand die nu alle hoop heeft opgegeven.

— Ik begrijp wat er in u omgaat, freule, hernam Raffles met een vreemd glimlachje. Gij denkt natuurlijk, dat gij van de wal in de sloot, van de regen in de drop zijt geraakt, en toch is dat niet zo, tenminste niet wat het voornaamste deel betreft. Want ik ben gekomen om u te bevrijden uit de handen van Lupin Junior, een zeer onkies en

onopgevoed jongmens, het spijt mij het te moeten constateren.

De mooie, blauwe ogen van het meisje waren plots weer opengegaan, en er verscheen nu een zacht blosje op de bleke wangen van het mooie kind, terwijl zij Raffles enige tijd onbeweeglijk bleef aanstaren, voor zij vroeg:

— Hij is dus weg?

— Natuurlijk. Hij mag zijn wie hij is, maar hij is, geloof ik, geen man van loze dreigementen.

Raffles had reeds zijn knipmes te voorschijn gehaald, en het vlijmscherpe lemmet sneed door de koorden.

Het meisje, aldus bevrijd, keek een ogenblikje naar haar polsen, waarover een rode striem liep, en haar lippen prevelde woorden, die Raffles onmogelijk kon verstaan.

Maar de mooie, blauwe ogen waren donkerder van kleur geworden en fonkelden van wraakzucht. Vol energie sprong ze op uit haar stoel en riep:

— Ik heb uw naam gehoord, mijnheer en ik weet wie gij zijt. Ik weet dus ook, dat gij altijd ridderlijk gehandeld hebt jegens vrouwen, en ik twijfel dus niet of gij zult mij willen helpen die laffe schurk te straffen.

— Hij zal gestraft worden, freule, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Wij zullen onmiddellijk de politie inlichten.

Er verscheen een flauw glimlachje om de lippen van Raffles en heel even gingen zijn schouders de hoogte in, toen hij antwoordde:

— Ik moet er u opmerkzaam op maken, freule, dat dit minder gemakkelijk zal gaan, dan het u op dit ogenblik schijnt voor te komen. Het is u blijkbaar geheel onbekend waar gij zijt. Om te beginnen hebben wij op zijn minst een half uur nodig, om met u de kust te bereiken, en waarschijnlijk heel wat langer. Dan moeten wij de weg zoeken naar Barfleur, dat twee uur lopens verder ligt, en wij hebben geen voertuig tot onze beschikking. Wanneer wij nu echter zouden mogen aannemen, dat het kasteel van uw vader nog verder verwijderd is dan twee en een half uur...

— Het ligt op een uur gaans van

Cherbourg, lichtte het meisje hem in.

— Dan is het zeker onnodig, u nog nader te overtuigen, dat telefoneren hier weinig zou uitwerken, hernam Raffles met zijn beminnelijkste glimlach.

— Maar dan moeten wij hem achterna gaan. Hij kan ons toch niet zo heel ver voor zijn, riep het jonge meisje op hartstochtelijke toon.

— Maar waarom zouden wij zoveel omslag maken? vroeg Raffles langs zijn neus. Het is immers zijn doel, hier terug te keren, teneinde met u te vluchten, met u en met hetgeen hij van uw vader zal kunnen stelen?

Denise verbleekte, werd toen vuurrood, en stotterde:

— Hebt gij dat verstaan? Hoe kunt gij dat weten? Hoe komt gij eigenlijk hier?

— Ik kwam hier, freule, ongeveer op dezelfde wijze als mijn concurrent, en ik heb het door een soort spreekbuis verstaan: mijn periscoop, waaruit ik het glas had weggenomen. Wat hebt gij verder te zeggen op mijn opmerking?

— Niets anders, dan dat ik Lupin ken zei het meisje dof. Hij is, onder zijn uiterlijk van beschaafde, artistieke jongen, een zeer gevaarlijk individu, en hij zou geen seconde aarzelen van zijn vuurwapens gebruik te maken, wanneer hij in het nauw wordt gedreven. Als mijn vader hem in de weg mocht treden, dan zijn zijn dagen geteld.

— Gij houdt zeker heel veel van uw vader? vroeg Raffles, die geen oog van haar had afgehouden.

— Kunt gij dat nog vragen, mijnheer? Ik ben zijn enig kind; mijn moeder stierf jong, hij is altijd alles voor mij geweest, hij verafgoedt mij.

— Dat pleit in ieder geval voor hem, zei Raffles nuchter. En als het waar is, wat gij vreest van die mijnheer Lupin, dan, dan zal ik mijn mening nog eens herzien. Wij zullen hem nagaan en trachten hem voor te zijn; ik bedoel, hem te beletten, kwaad uit te voeren. Ik zal mij duidelijker moeten uitdrukken; ik ga alleen, en mijn beide metgezellen zullen hier blijven. Is het goed tot u doorgedrongen, freule, dat het Raffles is, tot wie gij u om hulp wendt?

Het meisje keek hem een ogenblik een weinig schuw aan met haar trotse, helderblauwe ogen, zij speelde zenuwachtig met haar halsketting, en antwoordde toen afgebroken, telkens naar een andere kant kijkende, en toch ook telkens weer tot hem getrokken:

— Het kan mij niet schelen, dat is te zeggen, als gij mij wilt bijstaan tegen die schurk moet ik het u dan nog eens zeggen, dat ik wel weet, hoe ridderlijk gij zijt?

— De hemel beware mij, dat ik u daartoe zou willen dwingen, freule, viel Raffles haar levendig in de rede, met 'n soort kluchtige verontwaardiging in zijn stem. Gij ziet mij toch niet voor een ijdele praatjesmaker aan? Het is mij voldoende, als ik weet, dat gij mij toch nog iets hoger schat dan die concurrent, die daar zo plotseling en ongeroepen voor, of liever naast mij is komen opdagen. Om u de waarheid te zeggen, hoop ik, dat de Franse politie het jongens gauw bij de kladden heeft, want tot dusverre heb ik mij vrijwel weten te beschermen tegen lastige mededingers, varkens die de spoeling dun maken, maar tegen jongelieden die met duikboten werken, en zulke voortreffelijke schuilplaatsen hebben, zou ik op de duur misschien niet zijn opgewassen en vooral niet wanneer zij beschikken over de geestelijke capaciteiten en de voor niets terugdeinzende stoutmoedigheid van een Arthur Lupin. Ik verzoek u, aan deze overweging voor een groot deel mijn haast toe te schrijven, om u bij te staan. Ik wil mij volstrekt niet hoffelijker voordoen dan de natuur mij gemaakt heeft. En later zult gij waarschijnlijk nog wel eens gelegenheid krijgen, uw vlelend oordeel over mij te herzien. En nu hebben wij lang genoeg gepraat; indien ik hem wil inhalen, is het hoog tijd, dat ik daarmee zo gauw mogelijk begin. Wilt gij mij eens zeggen wat de snelste weg is, om het kasteel van uw vader te bereiken?

— Om u dat te kunnen zeggen zou ik moeten weten, waar wij hier zijn, antwoordde het jonge meisje.

— Op een paar mijlen ten zuiden van Barseleur.

— Dan zijn er twee wegen. Maar ik vrees, dat het heel moeilijk zal zijn, u de kortste uit te leggen. Die loopt regelrecht van hier naar Saint Pierre, en vandaar naar Tournalville. Zijt gij eenmaal daar, dan kunt gij reeds ons huis op de top van een lage heuvel zien liggen. Het is echter over de gehele lengte een binnenweg, en vooral in het donker niet gemakkelijk te vinden. Hebt gij wellicht de moerassen gezien, hier in de nabijheid?

Raffles antwoordde met een hoofdknik en het meisje vervolgde:

— Nu, de weg, die ik bedoel, loopt voor een groot gedeelte dwars door dat moeras.

— Kent Lupin die weg?

— Wees daar maar zeker van. Hij is zeer sluw, en hij kent het gehele land hier uitmuntend. Hij is hier als het ware geboren en getogen, en hij kent ieder binnenwegje.

— Hoe loopt de andere weg? vroeg Raffles kortaf.

— Van hier over Veville, Vermandville en Tournalville.

— Is die weg berijdbaar met een auto?

— Slechts voor een klein gedeelte. Het is trouwens de vraag, of gij op dit uur van de nacht er een te Barfleur zoudt kunnen vinden.

— Ik zou er een kunnen huren of kopen, antwoordde Raffles. Wij zullen zien wat wij doen kunnen. Is de binnenweg, waarover gij zoëven sprak, met een auto berijdbaar?

— Neen, daartoe is hij te smal. Maar met een motorflets kan men hem wel berijden, als men hem maar door en door kent.

— Maar waar zou Lupin zulk een vervoermiddel moeten vinden?

— O, hij heeft deze gehele aanslag zorgvuldig voorbereid, en gij kunt er zeker van zijn, dat hij wel ergens een goed motorrijwiel zal hebben gereedstaan. Hij is een schurk, dat staat vast, maar hij is een geniale schurk.

— Nu, dan zullen wij ons dus met elkaar moeten meten, antwoordde Raffles koeltjes. Ik vertrek nu aanstonds, freule, en laat u achter in de hoede van

deze twee heren, die u wel zullen weten te beschermen, wanneer ik door een ongelukkige samenloop van omstandigheden Lupin niet mocht kunnen achterhalen.

— Zoudt gij mij niet aanstonds kunnen medenemen? vroeg het meisje met een smekende blik in haar ogen.

Een ogenblikje aarzelde Raffles en toen antwoordde hij kortaf:

— Neen, freule, dat is om verscheidene redenen niet wenselijk. Enige daarvan zijn mijn geheim, maar de reden die ik u wil openbaren is op zichzelf reeds voldoende: bij zulke enigszins gevaarvolle ondernemingen heeft een man liefst niet het gezelschap van een dame, hoe schoon en bevallig zij dan ook moge zijn. Ik raad u aan, u in het onvermijdelijke te schikken en kalm af te wachten tot ik zal zijn teruggekeerd. Het zal u toch zeker het allerliefst zijn, wanneer de politie niet in deze zaak gemengd wordt?

Denise bedekte even het gelaat met de handen, en het was vuurrood, toen zij het weer ophief en fluisterde:

— Indien dit mogelijk ware, zou ik u mijn gehele leven dankbaar zijn. Denk aan mijn goede naam, denk aan de naam van mijn vader, van ons gehele geslacht. Ik huiver van ontzetting als ik bedenken, wat er van mij had kunnen worden, ja zelfs, als ik maar even naga, wat men zou kunnen zeggen over mijn afwezigheid van één enkele nacht.

Een ogenblik was Raffles in de verzoeking, dat meisje te zeggen hoe zijn standpunt was inzake « het oordeel der wereld », maar hij begreep dat hij daarmee weinig succes zou hebben bij de trotse telg van een eeuwenoud geslacht, waarvan de eersten, onder de vanen van Jan Zonder Land, naar Engeland waren getogen, en bovendien had hij nu geen tijd.

Hij wenkte dus Henderson en Brand om naar beneden te komen, wisselde op zachte toon een paar woorden met de laatste, nam met een hoffelijk gebaar zijn hoed af, boog voor het jonge meisje, alsof hij zich in een deftige salon bevond, en zei:

— Ik ga onmiddellijk Lupin achterna,

freule, langs de omweg, omdat het niet anders kan, en ik hoop bijtijds te komen, om te beletten dat hij uw vader leed doet.

— Toch zeker ook om de diefstal te beletten, mijnheer?

— Wat dat betreft, freule, dat is weer een geheel nieuw chapitre, antwoordde Raffles met een vreemd lachje, en het volgende ogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

HOOFDSTUK VI

VLUCHT EN ACHTERVOLGING

Raffles klom met de lenigheid van een acrobaat tegen de touwladder op, na Brand nog enkele instructies te hebben gegeven en hem terzijde te hebben genomen, kroop door het gat door naar boven en moest zich stevig vasthouden, zodra hij buiten was, want er was een heftige wind opgestoken.

Hij moest zich met beide handen vastklemmen aan uitstekende rotsgedeelten om niet als een veertje van de hoge rotspiek te worden geblazen en zijn adem werd hem bijna afgesneden, totdat hij aan de zeezijde was gekomen en even kon rusten.

Zo bereikte hij dan tenslotte de landtong en bemerkte al gauw, dat er geen sprake van kon zijn, die te volgen, want hij zag in het midden duidelijk de witte koppen van de golven, die over het lage gedeelte heenspoelden.

Gelukkig droeg hij een overjas van licht, ondoordringbaar leder, en het spatzen van het water deerde hem dus niet veel.

Het volgende ogenblik was hij achter de borstwering van het smalle balkon in veiligheid. Hij ontstak onmiddellijk zijn zaklantaarn en bij het licht daarvan vond hij spoedig een halfronde opening in de rotswand.

Het was niet zo gemakkelijk, hierin te kruipen en Raffles zag direct, dat het zelfs onmogelijk zou zijn, tenzij men het met de voeten naar voren deed, zoals schoorsteenvegers vroeger in de schoorstenen afdaalden, want men kon zich nauwelijks omdraaien om het zeer smal-

le uitsteeksel, daar dit belet werd door de aanwezigheid van de loodrechte borstwering. En zo liet Raffles zich dan voorzichtig afzakken in het gat, totdat zijn zolen een meter lager een uitstekende rand voelden en hij zijn bovenlichaam voorzichtig kon laten volgen.

Niet zodra had hij om zich heen gekeken, of hij begreep, dat hij op de goede weg was.

Hij stond in een soort hol, hoogstens twee meter breed en hoog en omstreeks vijf of zes meter lang en in een hoek waarvan hij enige kisten en vaten zag staan. Hij gunde zich echter niet de tijd, de inhoud daarvan te onderzoeken. Daarvoor, zo meende hij, zou hij later gelegenheid in overvloed hebben. Ook vond hij hier de dradenbundels terug, waarvan Brand gesproken had en een ogenblik vroeg hij zich verbaasd af, waartoe die eigenlijk wel konden dienen. Twee waren immers ruimschoots voldoende geweest om de elektrische lamp te voeden, die binnenin de holle naald brandde.

Nu, dit was ook geen zaak om zich lang mee te bemoeien; ook dit zou later onderzocht kunnen worden.

Onvervaard ging Raffles de duistere gang binnen, waarvan deze natuurlijke kelder het einde scheen te zijn.

Hij liep zo snel hij kon en een paar malen stootte hij zijn tenen pijnlijk tegen puntige stenen op de bodem, terwijl hij herhaaldelijk moest bukken, ten einde te beletten dat zijn hoofd een dergelijk lot zou ondergaan.

Hij bemerkte tot zijn schrik dat zijn

lamp een weinig minder sterk begon te branden en hij vroeg zich af wat hij moest doen, wanneer de batterij uitgeput bleek te zijn, voor hij de begane grond weer bereikt had.

Hij haastte zich dus zoveel mogelijk, zonder zich te laten verlokken, een paar zijgangen binnen te gaan, welke hij op zijn weg passeerde.

Het duurde bijna een kwartier, voor hij plotseling in zijn loop gestuit werd. De tunnel hield hier eensklaps op en werd afgesloten door een loodrechte wand.

Een ander zou misschien mismoedig gevloekt en gestampvoet hebben of op zijn weg zijn teruggekeerd, maar Raffles verloor niet zo gauw zijn geduld. Hij begreep wel dat de tunnel hier onmogelijk kon eindigen en dat er dus ergens een doorgang moest zijn.

Hij herinnerde zich dat hij een twintigtal schreden terug een zijgang gepasseerd was en die ging hij nu stoutmoedig binnen, ofschoon zijn lamp hoe langer hoe zwakker begon te branden.

En hij had goed gehandeld, want de gang beschreef een boog, liep nog een eind voort in dezelfde richting als de hoofdtunnel, versmalde zich, zodat de zijwanden zijn lichaam bijna raakten, waarna hij eensklaps de frisse avondlucht weer opsnoof en begreep, dat hij het voorlopig doel van zijn tocht bereikt moest hebben.

Natte takken zwiëpten hem in het geblaas, hij doofde zijn lantaarn en baande zich niet zonder moeite een weg door een tamelijk dicht kreupelbosje.

Toen hij het achter zich had gelaten en nog eens omkeek, begreep hij wel, dat men de ingang van die tunnel maar door een zeer groot toeval zou kunnen ontdekken.

Hij schildte haastig een berkentak en stak die in de grond bij de plek, waar hij het kreupelbosje verlaten had en zette zich toen schrap tegen de steeds in kracht toenemende wind en richtte zijn schreden naar het plaatsje Barfleur, waarvan hij heel in de verte reeds een paar lichtjes kon ontwaren.

Het kon toen omstreeks half elf in de avond geweest zijn.

Onder het voortlopen bedacht Raffles, welk een vreselijke ongerustheid er thans omtrent het lot van de dochter des huizes moest heersen op het kasteel te Tourlaville. Daar geloofde men misschien aan een ongeluk en was men bezig, de rivier af te dreggen, die het landgoed doorsneed; men had de omgeving zeker naar alle kanten afgezocht, koeriers waren uitgezonden.

Zou men de afwezigheid van Lupin misschien met de verdwijning van het meisje verbinden? Dat leek Raffles niet waarschijnlijk, daartoe was de zoon van de befaamde avonturier veel te slim. Het was immers zijn plan om terug te keren en Markies de Chandeley te be-roven en dat kon hij het allerbeste doen, door mede zijn stem te verheffen in het algemene jammerkoor en zich te houden alsof hij mee hielp zoeken. Naar alle waarschijnlijkheid had hij juist voor die dag verlof aangevraagd, om pas des avonds terug te keren, zodat zijn afwezigheid dus volstrekt geen argwaan kon baren. Hij zou zijn rol wel goed gespeeld hebben en niets laten blijken van zijn boze plannen, noch van zijn harts-tochtelijke liefde voor Denise. Het gehele kasteel zou natuurlijk in rep en roer zijn en de omstandigheden konden dus voor de schurk niet gunstiger zijn om zijn slag te slaan.

Niemand had het meisje zo gauw gemist, niemand had iets van de duikboot gezien op die eenzame plek en de ontvoering had zo snel plaats gehad, in een geheel afgezonderd deel van het reusachtige park, dat niemand er iets van had kunnen bespeuren. Maar men zou toch op het kasteel het meisje in de richting van de rivier hebben zien gaan en dit zou dus allereerst geleid hebben tot de gedachte aan een ongeluk.

Met woede en onrust in het hart bedacht Raffles, dat hij zelfs in het gunstigste geval, op zijn minst pas een uur na Lupin het kasteel kon hebben bereikt. Hij dacht er zelfs niet aan, de gevaarlijke weg door het moeras te kiezen, dat hem noodlottig zou kunnen worden, daar hij er de weg niet kende.

Hij kon niets anders doen, dan zich zoveel mogelijk haasten en pogen te Bar-

fleur een auto te huren. Hij zou zich dan de straatweg laten wijzen, die de kustlijn bijna overal volgde en hij hoopte nog bijtijds te komen, niet om de diefstal te beletten, want daaraan dacht hij nu zelfs niet, maar wel om te voorkomen, dat er bloed vergoten zou worden.

Terwijl hij dit alles overdacht, stapte hij zo vlug mogelijk voort langs wat niet veel meer was dan een smal rotspad en steeds liet hij zich leiden door de lichten in de verte, die voortdurend talrijker werden en duidelijker.

Toen hij echter eenmaal Barfleur bereikt had, bleek het lang niet gemakkelijk, daar een voertuig te vinden, want het eenvoudige vissersplaatsje was reeds in diepe rust verzonken en toen hij eindelijk een garage gevonden had, was de eigenaar daarvan allesbehalve te spreken over het late bezoek en zwichtte pas, toen Raffles een betrekkelijk hoog bedrag bood voor de huur van een verveloos, krakend en piepend oud-model Fordje.

Raffles moest met dit wrakke voertuig wel genoeg nemen, want de eigenaar legde hem brommend uit, dat hij alle andere wagens had verhuurd aan personen die op zoek waren naar freule de Chandeley.

De goede man scheen het als van zelfsprekend te beschouwen, dat de bezoeker wel wist, waarover hij het had en wie freule de Chandeley was. Het was dan ook een feit, dat de naam in dit gedeelte van Normandië, in die woeste uithoek tussen de Normandische eilanden en de Seinebaai, overbekend was.

Markies de Chandeley was een rijk en machtig heer; hij bezat in verschillende streken landhuizen en kastelen, en duizenden hectaren weide en bos kon hij de zijne noemen.

Geen wonder dus, dat de zo plotselinge en geheimzinnige verdwijning van zijn enig kind nog dezelfde dag tientallen mijlen in het rond bekend was.

Raffles overwoog, dat men zich voor een ander zeker niet zoveel moeite zou hebben gegeven en hij kon zich niet goed begrijpen hoe haar vader eigenlijk de toestand inzag, dat hij tot zelfs hier met auto's onderzoek liet doen. Misschien ge-

loofde hij toch inderdaad wel, dat zijn dochter ontvoerd was, zoals dat in Amerika pleegt te geschieden met schatrijke erfdochters.

Hoe dan ook, Raffles mocht zich gelukkig achten, dat hij nog beslag had kunnen leggen op dit antieke Fordje en op enige liters benzine.

De garagehouder nam de hoge huursom en het staangeld grommend in ontvangst, wees Raffles nog even oppervlakkig de weg, die hij moest inslaan en trok zich toen weer naar zijn slaapkamer terug, niet ontevreden over de zaken die hij die dag gedaan had.

Het wagentje hobbelde met Raffles over de reusachtige keien van de hoofdstraat en daarop het stadje weer uit in noordelijke richting.

Alle chauffeurskunst, alle kennis van wat een motor is en wil, waren voor Raffles nodig, om het oude beestje te bewegen zijn zware weg tot het bittere einde voort te zetten, dat wil zeggen tot Tournalville, waar het dan ook van vermoeden in elkaar zakte, juist als een paard, waarvan men wat al te veel geverg'd heeft en dat neerstort, terwijl het bloed uit neus en oren loopt.

Het was duidelijk te zien dat Tournalville nog niet sliep, ofschoon 't nu reeds na middernacht was.

Hier en daar zag men haastige lieden door de straten lopen, zoekend naar huisnummers en dan stilstaande om aan te bellen.

Raffles begreep onmiddellijk, dat dit alleen kon zijn wegens de verdwijning van een mooi, jong meisje, hetwelk het toeval nu eenmaal had doen geboren worden onder het dak van dat prachtige kasteel daarginds op de heuvel en wier opsporing dus, heel natuurlijk, een paar honderd mensen uit de slaap hield.

Waarschijnlijk was men op dit ogenblik bezig al haar kennissen af te lopen, vrienden en vriendinnen, van wie maar met enige mogelijkheid verwacht kon worden, dat zij met Denise gesproken hadden die dag, dat zij misschien enige mededelingen konden doen.

Raffles hield zich niet op om dit alles aan te zien. Hij werd voortgedreven door een gevoel, waaraan hij geen naam

wist te geven en dat hem aanspoorde tot haast.

Hij moest het Fordje in de steek laten, want het wagentje kon hem van niet het minste nut zijn op de korte weg, die hem nu nog restte en die heuvelopwaarts voerde.

Schaduw en schimmen gleden voorbij de verlichte vensters, als voortgedreven door een onzichtbare macht en eenmaal moest hij haastig terzijde springen om nog bijtijds een auto te ontwijken, die hem als een stormwind voorbijstootte.

Hij was nog niet geheel boven, of wéér moest hij een toevlucht zoeken op de wegberm.

Even werden zijn ogen verblind door een schel schijnsel, maar toch zag hij nog duidelijk en hoorde hij het nog beter, hoe een motorrijwiel van zwaar kaliber onder een donderend geroffel van de beide cylinders hem voorbij suisde.

Zo vlug was alles in zijn werk gegaan, dat Raffles nog nauwelijks goed en wel het besef verwerkt had, dat de man op die motorfiets wel eens Lupin kon zijn, of het flakkerend schijnsel van de motorlamp verdween reeds om een kromming van de weg, terwijl het donderend geroffel verzwakte tot een dof, regelmatig gerucht, dat snel in kracht afnam, ofschoon het in de nachtelijke stilte nog minuten te horen was.

En toen het eindelijk was weggestorven, kon men nog altijd van die plek, halverwege de heuvelhelling, het schijnsel volgen, dat zich grillig bewoog. Raffles meende dat de motorfiets nu reeds bij het begin van het moeras moest zijn en nu twijfelde hij niet langer, de man die daar in zulk een razende vaart vluchtte, was Arthur Lupin, en hij, Raffles, kwam te laat, de misdaad was gepleegd, ten minste wanneer Lupin geen domoor was en, wie weet, wat er nog voor ergers geschied was.

Hij balde de vuisten en zijn tanden knarsten even in machteloze woede, toen hij aldus zijn minderheid moest erkennen.

Nog stond hij daar zo, toen hij eensklaps wat hoger de heuvel op, een hijgende ademhaling hoorde; het volgende

ogenblik stonden drie mannen voor hem waarvan er twee met een stok gewapend waren, terwijl de derde voorzien was van een dievenlantaarn.

De twee mannen met stokken in hun handen zagen eruit als tuinlieden en de derde kon een huisknecht of butler zijn, maar dan in zijn hemdsmouwen en met verwarde haren.

Deze man, een kleine dikzak, trok dadelijk de schuif van de lantaarn open en liet het licht vallen op het gelaat van Raffles.

Toen vroeg hij hijgend:

— Hebt u geen motorfiets hier voorbij zien gaan?

— Daar gaat ze, antwoordde Raffles laconiek, wijzend naar het zonderlinge schijnsel, als van een reusachtige glimworm, dat zich een grillige weg leek te zoeken door het moeras.

— Vervloekt, bromde de butler. U hebt zeker zijn gezicht niet gezien?

— Zijn lamp brandde veel te fel en verblindde mij. U weet dus niet wie die man was. Wat heeft hij op zijn geweten?

— Wie die man is weten wij niet. Niemand heeft hem gezien, maar dat is zeker, hij is er met de familiejuwelen en de gehele inhoud van de brandkast vandoor en de pacht was juist gisteren ontvangen. Maar hoe kunt u weten wat er op het kasteel gebeurd is?

Er klonk plotseling achterdocht in z'n stem en Raffles zag, dat hij een vlugge wenk gaf aan de kerels met de stokken; het volgend oogenblik zag hij zich omsingeld.

Hij fronste de wenkbrauwen en antwoordde ongeduldig:

— Het is voldoende dat ik het weet. Laten wij onze tijd niet verknoeien met nutteloze en dwaze opmerkingen. Wij moeten die man achterna.

— Wou jij ook weggelopen? schreeuwde de butler. Hola mannen, laat hem niet ontsnappen. Hij heeft hier zeker op de uitkijk gestaan voor die rover. Je bent voorlopig mijn arrestant. Volg ons dadelijk naar het kasteel. Wie weet kun je ons ook wel iets zeggen van onze arme freule, broer. We kennen jou helemaal niet, jij hebt geen Frans gezicht, je hoort zeker ook tot zo'n internationale...

Verder kwam de arme butler niet.

Raffles verkeerde in een toestand, die lang treuzelen niet gedoogde. Met een enkele slag smeed hij de dikzak tegen de grond, die in zijn val de lantaarn meesleepte, zodat die doofde en nog voor de beide tuinlieden hun stokken hadden kunnen opheffen, om met een kreet van woede op Raffles aan te vallen, had deze een hunner gevoelig met zijn zware schoen op de tenen getrapt, zodat de man onwillekeurig een stap achteruit deed, waarna Raffles zich bliksemsnel omdraaide en bijna tegelijkertijd de

twee lastige dwarskijkers met een rechte opstoot en een linkse directe velde. De beide stoten kwamen op de goede plaats terecht en voor een vol kwartier wisten de brave kerels niet, welke plaaneet zij bewoonden en of zij nog leefden of dood waren. Raffles verloor geen tijd met het hun mede te delen, maar maakte dadelijk rechtsomkeert, ijfde de heuvel weer af zo snel zijn voeten hem konden dragen, en sprong weer in het Fordje, dat een klagende kreet slaakte als een dodelijk vermoeid paard, dat opnieuw wordt aangespoord.

HOOFDSTUK VII

AAN DE DOOD ONTSNAPT

Henderson en Brand hadden plaatsgenomen op de rand van de duikboot, waarin het meisje was opgesloten.

De minuten, de kwartieren verstrekten traag, en slechts zelden wisselden de beide mannen een enkel woord, een zonderling gevoel van onrust en vrees, dat hun anders vreemd was, had zich van hen meester gemaakt.

Hoe dreigend klonk het donderend beuken van de branding op de rotsen, zodat zelfs de dikke wanden van de holle naald schenen te trillen op hun grondvesten. Hoe somber hilde de storm door het gat daarboven.

Ja, zelfs het hol zelf met zijn onbewogen en pikzwarte wateroppervlakte maakte een onheilspellende indruk.

Het werd nu, zoals de mannen tenslotte ontdekt hadden, verlicht door een enkele elektrische lamp, die vrij hoog tegen een der wanden was aangebracht en waarachter een reflector was bevestigd, zodat het licht schuin naar beneden viel en slechts een gedeelte van het inwendige van de holle naald en van het water verlichtte.

De rest was in een geheimzinnige duisternis gehuld.

Wat de opening boven betrof, men

kon deze alleen maar raden en onmogelijk zien, want zij bevond zich in dezelfde wand als waartegen de elektrische lamp was aangebracht.

Slechts door dat licht met de hand weg te houden, kon men daarboven heel flauw de omtrekken zien van dat gat en een enkele ster, die nu en dan zichtbaar werd aan de bewolkte hemel.

Nu en dan wierp Brand een blik op zijn horloge, maakte dan een beweging van ongeduld en zei op korte toon iets, waarop Henderson even kort antwoordde.

Het was reeds ver na middernacht, toen Brand tenslotte opmerkte:

— Ik wilde dat wij mylord niet alleen hadden laten gaan, James. Het is vreemd, maar een onrust maakt zich langzamerhand van mij meester, die ik vruchteloos tracht te bestrijden.

— Zo gaat het mij ook, mijnheer Brand, zei de reus. Ik durf het mijzelf haast niet bekennen, maar ik ben bang. Er hangt hier iets in de lucht, iets dreigends. Maar ik ben, helaas, niet knap genoeg om het te kunnen beschrijven. Ik wilde ook, dat mylord alweer terug was. Stil, hoorde ik daar niets?

De beide mannen spitsden de oren,

elkaar met hun blikken niet verlatend, maar na enige ogenblikken zei Brand hoofdschuddend:

— Dat is, geloof ik, niets anders dan het geruis van de branding, James.

— Ik meende dat het leek op het schreeuwen van de zeemeeuw. Ik geloofde dat mylord ons een sein gaf, hield Henderson vol.

Het volgende ogenblik slaakte hij een luide, vrolijke kreet. Hij had zijn ogen tegen het schelle licht van de lamp beschermd, en nu zag hij duidelijk een gedaante, die zich gereedmaakte door de opening naar binnen te klimmen.

— Daar is mylord. Nu is alle ellende gelukkig geleden, riep hij zo hard hij kon.

Een schel, luguber lachje antwoordde hem. Onmiddellijk daarna klonk een schot, dat als een donderslag weerklonk in het holle van de naald, een kogel vloog Brand rakelings langs het oor, trof de stalen huid van de duikboot, kaatste er met het geluid van een zweepslag van terug en deed het steengruis van de wand splinteren, alvorens met een zacht klapje in het inktzwarte water te vallen.

— Vervloekt. Wat is dat, schreeuwde Henderson dodelijk ontsteld. Het is mylord niet; wat heb ik gedaan.

Met een woedende ruk trok hij zijn revolver uit de holster, die hij voor alle veiligheid had aangedaan en schoot op goed geluk in de richting van de opening.

Maar het noodlot scheen zich tegen de beide mannen te hebben gekeerd.

Want de blindelings afgeschoten kogel trof de elektrische lamp en het volgende ogenblik was het stikdonker in het grote hol. En opnieuw klonk daarboven het duivels lachje, duidelijk vernembaar boven het geraas van de branding uit.

— Haha, mijn lieve vriendin heeft vrienden gekregen, schreeuwde een schelle stem naar beneden. Het moge je goed bekomen, Denise. Behoud hen dan maar, behoud hen, tot in de dood.

Op dat ogenblik klonk er uit het binnenste van de duikboot een gil van angst en schrik en de stem van Denise

schreeuwde:

— Lupin. Het is Lupin. Wat is er gebeurd? Is hij teruggekomen? Waarom is het zo donker?

— Spreek niet, siste Brand haar toe, die zijn hoofd dreigde te verliezen door deze plotselinge gebeurtenis en door de vreeswekkende, sinistere woorden van de man daarboven.

— Houd u stil, want wij mogen de plek waar wij ons bevinden, zelfs niet door onze stemmen verraden.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en beet Henderson toe:

— Naar de ladder, James, en vlug. Wij moeten die schurk grijpen, voor hij kwaad kan aanrichten. Mylord schijnt hem, helaas, te hebben gemist, en nu zijn wij in zijn handen als wij niet gauw ingrijpen.

Reeds had de jongeman zich van het dek van de duikboot op 't smalle strand laten glijden en met zijn hand langs de wand tastende, legde hij op de punten van zijn voeten de tien à vijftien schreden af, die hem naar het ondereinde van de touwladder moesten brengen.

Een ogenblik later klonk een kreet van woede en teleurstelling door het hol.

— Wat is er, mijnheer Brand? riep Henderson ongerust. Een ongeluk?

— Het ergste wat ons kon overkomen, James. De ladder is weg. De schurk heeft hem opgetrokken.

Voor de laatste maal klonk het satanische lachje heel hoog in de holle naald, maar reeds klonk het gedempt door de afstand; het was duidelijk dat Lupin reeds weer op de terugweg was en langs de steunijzers aan de zeezijde afdaalde, om zichzelf en zijn buit in veiligheid te brengen, nu hij er niet in geslaagd was, ook het andere gedeelte van zijn programma af te werken.

Hij moest wel dol van woede geweest zijn, toen hij daar die indringers had ontdekt en begreep, niet alleen deze kostbare schuilplaats, maar ook zijn duikboot voorgoed kwijt te zijn.

Maar bovendien had Brand nog altijd de klank van de bijtende, dreigende woorden in zijn oren, waarmede Lupin het meisje had toegesproken, dat hij

daar binnenin de duikboot nu zacht hoorde weeklagen.

Hij begreep, dat er tot iedere prijs iets gedaan moest worden, en dat hij zo gauw mogelijk moest proberen, om buiten deze stenen kerker te geraken, die anders misschien hun graf kon worden.

Wat Lupin van zins was, kon hij zich niet voorstellen, maar het moest iets afschuwelijks zijn, iets, waaraan zij wellicht niet zouden kunnen ontkomen.

Toen viel hem eensklaps de reddende gedachte in, de Bruinvis!

En hij moest naar buiten, het kostte wat het wilde, niet alleen om zijn leven te redden, maar ook om Raffles te kunnen opvangen, die nog van niets wist, en die in de duisternis misschien in een hinderlaag zou vallen, hem door Lupin gespannen, nu deze uit de onvoorzichtige woorden van Henderson had vernomen, dat men nog iemand verwachtte.

— Wij moeten ons onmiddellijk inschepen, beval hij kortaf. Er valt geen tijd te verliezen, James. Laten wij licht maken. Wij kunnen het nu ongestraft doen.

Een ogenblik later zonden de beide zaklantaarns hun lichtstralen uit, Brand liep terug naar de plek, waar de grote duikboot lag, en zei kortaf:

— Kom onmiddellijk naar boven, freule. Om 's hemelswil en als uw leven u lief is haast u dan, want een voorgevoel zegt mij, dat er verschrikkelijke dingen gaan gebeuren.

Half wezenloos klauterde het meisje tegen de stalen ladder op, zonder besef om zich te verzetten, en Brand moest haar half dragen, om haar langs het cirkelvormige strandpad naar de plek te brengen, waar de Bruinvis nog altijd lag heel even boven het zwarte water uitstekend.

Een ogenblik scheen het meisje terug te deinzen, volstrekt niets begrijpend van de aanwezigheid van die tweede duikboot, maar Brand drong aan, en toen het nog niet vlug genoeg ging naar Henderson's zin, tilde deze haar eenvoudig om het middel, en met het meisje in de armen nam hij een geweldige sprong, balande op het dak van de

Bruinvis, en liet Denise, die nu geheel haar tegenwoordigheid van geest had verloren, door de opening afglijden.

Brand voegde zich bij hem, en met koortsachtige haast begonnen beiden de klep te sluiten en vast te schroeven.

Brand greep onmiddellijk de koperen hefboom, de tanks liepen vol, en heel langzaam, afschuwelijk langzaam naar het leek, begon de Bruinvis om haar eigen as te draaien, en richtte zijn neus naar de nu dreigende, duistere ingang van de tunnel, die naar de zee, naar de veiligheid voerde...

* * *

Wat was er intussen met Raffles gebeurd?

Het Fordje had letterlijk het uiterste verricht, wat er van het arme wagentje gevegd kon worden, en het was nu werkelijk een wrak gelijk, toen Raffles het tenslotte parkeerde, niet ver van de plek waar het smalle rotspad begon, dat aan de ene zijde uitliep op de straatweg langs de kust, dan naar beneden liep, en aan het andere uiteinde feitelijk doodliep temidden van de rotsen en de klippen, maar toch niet meer dan een twintigtal schreden van het bosje, waarachter zich de smalle opening van de tunnel bevond.

Want deze weg zou hij opnieuw moeten nemen, dat begreep hij wel.

Hij vond bij het zwakke licht van zijn lamp het geschilde berkentakje terug, drong daar het kreupelbos binnen, en ontdekte vrij spoedig, geleid door zijn zeldzaam ontwikkeld geheugen en zijn plaatsbegrip, de smalle spleet in de rots, waar de gang door de landtong een aanvang nam.

Hij drong er aanstonds binnen, voortgezweept door een angstig voorgevoel en in de zwakke hoop, dat misschien Lupin onderweg wel averij aan zijn motorfiets had kunnen krijgen, zodat hij hem toch nog voor was.

Want onderweg was het plotseling in zijn gedachten gekomen, wat er moest geschieden, als Lupin door de opening wilde klimmen, en hij daar beneden in 't tamelijk helder verlichte hol die twee hem volkomen ontbekende mannen zag,

in wie hij natuurlijk aanstonds vijanden moest vermoeden.

Daarom haastte hij zich, al stootte hij ook telkens ruw zijn schenen en ellebogen tegen de zijwanden van de smalle gang, die een eind verder op de hoofdtunnel uitkwam, vlak bij de blinde muur.

Zo strompelde hij dan voort, nog altijd vastberaden, en toch nu en dan sidderend als hij bedacht, wat er daarginds kon geschieden, in de holle naald.

Lupin scheen een geduchte vijand te zijn, als men hem eenmaal tegen zich vond, en hij zou onbarmhartig degenen verdelgen, die zijn geheim zouden kunnen uitbrengen en die hem zijn wraak afhandig zouden pogen te maken.

Telkens zwakker werd het licht van de zaklamp, en telkens vlugger haastte hij zich voort, op gevaar af, zijn hoofd te stoten tegen uitstekende punten en over de ongelijke rotsblokken te struikelen, die de bodem van de gang onveilig maakten.

Maar eensklaps, juist toen het licht van zijn lamp hem geheel dreigde te be-
geven, stond hij stil.

Hij was een sterk man, en zijn zenuwen waren van staal, en toch bedekte plotseling een klam zweet zijn slapen, toen hij daar, uit de duisternis van de gang, een schel, sinister lachje hoorde als van een krankzinnige, en dadelijk daarna verwarde woorden, alsof iemand in een nachtmerrie tot zichzelf sprak.

Snel knipte hij zijn lamp uit, en stond onbeweeglijk stil.

Een laatste blik had hem nog kunnen overtuigen, dat hij een soort zak bereikt had, een natuurlijke verwijding van de tunnel, die hier eensklaps vier of vijf meter breed werd, om zich dadelijk weer te versmallen.

Het was ook hier, dat zich een vrij diepe nis had gevormd in een der wanden, en op de tast zocht Raffles die nis op, perste zich er in, zijn hand in zijn zak om de kolf van zijn revolver, en vastbesloten om zijn leven duur te verkopen, als het moest.

Heel even keek hij nog om de hoek, maar direct trok hij zijn hoofd terug, want daar naderde een dansend schijnsel, als van een vrij sterke lamp, die

gedragen wordt door een man, die zich vlug verplaatst en telkens ergens overheen moet stappen.

Raffles wist dat die man nu moest zijn op de plek, waar grote rotsblokken los over de vloer gezaaid lagen, die grote voorzichtigheid nodig maakten.

Steeds duidelijker klonk het afschuwelijke lachen, steeds duidelijker ook weerschalden de afgebeten woorden en zinnen tussen de rotswanden.

— Het geld heb ik, en de meid kan naar de duivel lopen, met haar vrienden ha ha. Zij zullen weten wat het is, Lupin tot vijand te hebben, ik wil de schrik worden van deze streek, er zijn meer schuilplaatsen, veel meer, en ik kan een nieuwe duikboot kopen...

Daarop volgde een dof gemompel, een paar vloeken, en nu was het schijnsel van de lamp al duidelijk zichtbaar op de rotsmuur voor de voeten van Raffles.

Nog twintig stappen, en Lupin zou gepasseerd zijn, met zijn buit, en met zijn duivelse wraakgedachten.

Raffles trok zijn revolver.

Juist op het ogenblik, dat de man met de lantaarn voorbij de nis zou gaan, sprong Raffles te voorschijn, en zijn stem klonk als een donder tussen de nauwe wanden van de tunnel, toen hij luid riep, zijn revolver op de borst van de ander gericht:

— Sta stil en geef je over, Lupin.

De man stond stil als een standbeeld en zelfs geen seconde beefde de lamp, die hij in de hand hield.

Raffles zag even het leder glimmen van de zware tas, die hij in de andere hand droeg.

Bijna tegelijkertijd liet Lupin lamp en tas vallen, en wierp zich brullend, het gevaar niet achtend, op die onverwachte tegenstander, die daar zo plotseling als uit de grond opgerezen scheen te zijn.

Raffles schoot, maar de volgende seconde wist hij dat zijn schot gemist had in de duisternis.

De lamp was gebroken in haar val, en Lupin had beide handen om zijn nek geslagen, tastte nu naar zijn keel, en trachtte hem te wurgen.

Raffles begreep dat hij om zijn leven vocht, en poogde de ander zijn revolver tussen de ribben te drukken, maar Lupin had reeds zijn rechterpols weten te grijpen en hij wist met een zeer krachtige, sluw en wreed tegenstander te maken te hebben.

Hij voelde de vingers van zijn vijand als staal om zijn pols knellen en ofschoon hij de revolver niet losliet zo was zij toch nutteloos geworden, tot Lupin onverhoeds bukte, en hem met het hoofd in de maag stiet, met een hevigheid en een kracht als van een stier. Toen ontglipte het wapen Raffles, daar hij genoodzaakt was, zijn rechterhand tot iedere prijs vrij te maken, nu die onverhoedse aanval hem had doen struikelen, en de beide mannen over de grond rolden, juist op de plek, waar de tunnel zich verwijd had, en in een tastbare duisternis.

Raffles voelde de hete adem van Lupin vlak bij zijn hals, en hij begreep, dat zijn vijand met zijn handen naar zijn strot zocht.

— Maar heb ik dan met een wild beest te doen, schreeuwde hij woedend. Ik geloof bij mijn ziel, dat de kerel mij wil bijten.

Lupin had één hand weten vrij te maken, en het volgende ogenblik voelde Raffles het ijskoude lemmet van een breed mes vlak langs zijn gelaat strijken.

En vlijmscherp moest het ook zijn, want ofschoon het nauwelijks zijn wang had geraakt, voelde hij het lauwe bloed uit zijn wang stromen.

Van dat ogenblik af begreep Raffles dat hij bliksemsnel moest handelen, of het zou met hem gedaan zijn, want zijn loodzware, van water doorweekte kleren maakten het hem onmogelijk, zich snel te bewegen, en zouden hem spoedig ten dode hebben afgemat.

Met een uiterste krachtsinspanning wist hij zich uit de omknelling van Lupin te bevrijden, greep hem bij de keel en deed zijn hoofd met kracht tegen de rotswand bonzen.

Hij hoorde het kletterend geluid van een mes dat op steen valt, en dadelijk verslapt de greep der ijzeren vingers; hijgend kon Raffles opstaan.

Hij was duizelig van vermoeidheid en van de duisternis die hem omringde, maar hij aarzelde niet, en vond tastend de nis terug, en daardoor ook de goede richting.

Zijn voet kwam tegen iets dat meegaf, hij raapte het op, en hij hield iets in zijn handen, dat vrij zwaar was, en helder rammelde.

Hij begreep dat hij de tas met de buit in de hand had, en instinctief sloeg hij de riem om zijn hals.

Hij strompelde de tunnel verder in, en stond toen stil, om zijn lantaarn aan te steken.

Hij knipte drie-, viermaal, de lamp weigerde.

De batterij bleek volkomen te zijn uitgeput.

In een duisternis met niets te vergelijken, ging Raffles verder, en tastte zich een weg langs de muur. Later wist hij nooit te zeggen hoelang die tocht geduurd had, totdat hij eensklaps weer stilstond op het gewaar worden van een eigenaardig lichtje, ter hoogte van zijn voeten, maar nog vrij ver van hem af, zeker wel zestig of zeventig meters. Het geleek wel wat op een glimworm, maar daartoe was het licht toch te rood en ook te krachtig. Eensklaps drong een zacht sissend, knetterend geluid door in de oren van Raffles, en hij begreep.

Daarginds smeulde een lont. Het was nu duidelijk wat Lupin bedoeld had, toen hij daar door de tunnel liep te vloeken en te mompelen.

Raffles wilde naar voren stormen, bijna gek van schrik, maar zijn benen weigerden hem even de dienst, en toen hij met de uiterste wilskracht zich hersteld had, klonk er een geweldige, losbarsting, en was het of de aarde spleet; een ontzettende luchtdruk wierp hem verscheidene meters achteruit, en met een daverende slag stortte de ganse holle naald ineen, met een geluid alsof de wereld verging...

Als verdoofd bleef Raffles enkele minuten zo liggen, stond toen op, en een wilde kreet ontsnapte hem, toen hij de nachthemel boven zich zag en de jagende wolken.

De ontploffing had waarschijnlijk de rotsblokken zodanig verschoven, dat de tunnel voor een gedeelte was blootgekomen. Raffles klom naar buiten in de vrijheid, en hij had wel willen juichen van vreugde en dankbaarheid toen daar, op nauwelijks twintig meters afstand een grijze, hem welbekende vorm vaag zichtbaar werd in het maanlicht, en de bekende lichtseinen gegeven werden.

Toen hij even daarna de reusachtige gedaante van Henderson zag, bedacht hij zich geen ogenblik, maar ontdeed zich van de zware regenjas, zonder echter de tas te vergeten, wierp zich in de golven, en bereikte met een paar krachtige slagen de duikboot, die maar juist bijtijds, nauwelijks een minuut voor de losbarsting, de open zee had bereikt.

Toen de dag grauwde werd Denise de Chandeley op een eenzame plek van het strand aan land gezet, op geen kilometer gaans van het kasteel van haar vader.

De zware tas had zij echter niet bij zich...

Wat Lupin betreft, de bevolking die op de losbarsting was komen toesnellen, en die van de oorzaak volstrekt niets afwist, vond de ingang tot de tunnel pas verscheidene dagen later, maar het lichaam van Lupin vond zij niet, ofschoon een geheimzinnige boodschap aan de politie van Barfleur voldoende inlichtingen had verstrekt.

Naar alle waarschijnlijkheid was Lupin nog bijtijds bijgekomen, en had hij de vlucht kunnen nemen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het beslissende Luchtgevecht

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN
SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelscanyon door G. Richardson. — 2. Oog om Oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59.40, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266